

SULKAVA

Rantayleiskaava, pohjoinen suunnittelualue

Luonto- ja maisemaselvitys

Jouko Sipari

SISÄLLYSLUETTELO

JOHDANTO	5
TUTKIMUSMENTELMÄT	5
YLEISKUVAUS	6
<u>OSA-ALUEET</u>	
1. Salilampi	7
2. Oravalampi	8
3. Sopikas	9
4. Pieni Tyrynlampi	9
5. Särkilampi	10
6. Laihalampi	11
7. Syväri	12
8. Pyhäjärvi	13
8.1. Myllylahti	13
8.2. Ranta-Kurkela	13
8.3. Alapaikka	14
8.4. Hietaniemi	14
8.5. Maajonjoki	15
8.6. Patakallio	15
8.7. Pyhäjärven kaakkoispää	15
9. Haukilampi	16
10. Majoonlampi	17
11. Kalaton (Soinvuori)	18
12. Kankunlampi	18
13. Meruunlampi	19
14. Pieni-Otikainen	20
14.1. Likolahti	20
14.2. Mullahti	21
14.3. Pieni-Otikaisen itäranta	22
14.4. Pieni-Otikaisen länsiranta	22
14.5. Pieni-Otikaisen eteläosa	24
15. Suuri-Otikainen	24
15.1. Matalalahti	24
15.2. Kiiukuranta	25
15.3. Katajamäen ranta	26
15.4. Ranta-Askola	27
15.5. Suuri-Otikaisen kaakkoispää	28
15.6. Hiisilahti	28
16. Rajalampi	29

17. Rappunen	30
17.1. Näлкölahti	30
17.2. Talvilahti	31
18. Putkijärvi	32
18.1. Korholan ranta	32
18.2. Putkijärven kaakkoispää	33
19. Hirvonen	34
19.1. Hirvosenlahti	34
19.2. Hirvosen pohjoispää	35
19.3. Hirvosen koillisranta	35
19.4. Hirvosen itäranta	36
19.5. Itälahti	37
19.6. Puurtisenlahti	38
19.7. Hirvosen lounaisranta	38
19.8. Suoniemi	39
20. Tunnilanlampi	40
21. Ikamonlampi	41
22. Pieni-Mieloo	41
23. Hanlampi	42
24. Luomanen	43
24.1. Luomasen koillisranta	43
24.2. Luomasen pohjoisranta	43
24.3. Luomasen lounaisranta	44
24.4. Luomasen kaakkoisranta	44
25. Kaita	45
25.1. Kaidan pohjoisranta	45
25.2. Kaidan luoteispää	47
25.3. Kaidan lounaisranta	47
25.4. Kaidan kaakkoispää	47
26. Avitlampi	48
27. Inkinen	49
28. Mustikkalampi	51
29. Haukilampi	51
30. Suuri-Majoo	52
31. Kalaton (Metsäsianvuori)	53
32. Kaakkolampi	53
33. Suuri-Saarinen	54
33.1. Suuri-Saarisén pohjoisranta	54
33.2. Suuri-Saarisén itäranta	54
33.3. Suuri-Saarisén eteläranta	55
33.4. Suuri-Saarisén länsiranta	55
34. Pieni-Saarinen	57
35. Pieni Vitikkalampi	57
36. Suuri Vitikkalampi	58

37. Otamalampi	59
38. Kakslammit	59
39. Kaipolanlampi	60
40. Otamanlahti	61
41. Koiralampi	61
42. Iijärvi	62
42.1. Kommerlahti	62
42.2. Suosaaret, Jänissaari	63
42.3. Iijärven itäranta	63
42.4. Tiaisenniemi	64
42.5. Vilkalahti	65
42.6. Iijärven länsiranta	66
43. Likolampi	67
44. Paskolampi	68
45. Hasanlampi	68
46. Pieni Kuumalampi	69
47. Ylä-Vekarainen	69
47.1. Mustalahti	70
47.2. Honkaniemi	71
47.3. Kiermilähti ja Talvilahti	72
47.4. Itälahti	73
47.5. Marjamäki	73
47.6. Pärtönkalliot	74
48. Keski-Vekarainen	75
48.1. Keski-Vekaraisen kaakkoispää	75
48.2. Keski-Vekaraisen koillispää	76
48.3. Keski-Vekaraisen lounaisrannan saari	76
49. Ala-Vekarainen	77
49.1. Saunalahti	77
49.2. Ala-Vekaraisen saaret	77
49.3. Kumpulän länsiranta	78
49.4. Ala-Vekaraisen pohjoisranta	79
50. Majoo	79
50.1. Majaan kaakkoisosa	79
50.2. Majaan länsiranta	79
50.3. Majaan pohjoispää	80
50.4. Majaan koillisranta	80
51. Hepolampi	82
52. Loklampi	82
 YHTEENVETO	 83

LIITTEET

Kannen kuva: Loistokultasiipikoiras Iso-Otikaisen Kiikkurannassa.

JOHDANTO

Sulkavan pohjoisella suunnittelualueella (Otikaiset-Hirvonen-Iijärvi -alue) tehtiin rakennus- ja maankäyttölain mukainen luonto- ja maisemainventointi touko-elokuussa 2012 (LIITTEET, Kartta 1.). Työssä inventoitiin suunnittelualueen luonnonsuojelulain 29§ mukaiset suojellut luontotyytit, metsälain 10§ mukaiset erityisen tärkeät elinympäristöt, vesilain 15a§ ja 17a§ tarkoittamat pienvedet sekä muut arvokkaat kohteet. Suunnittelualueen eläin- ja kasvilajiston inventoinnissa arvioitiin uhanalaisten lajien (Luonnonsuojelulaki 46§) ja erityistä suojelua tarvitsevien lajien (LSL 47§) sekä luontodirektiivin liitteen IV(a) lajien esiintymisalueiksi sopivia kohteita.

Lajistoa koskeva selvitystyö keskittyi kasvistoon ja linnustoon. Linnusto- ja kasvistoselvitysten yhteydessä selvitettiin myös mahdollista liito-oravan (*Pteromys volans*) esiintymistä suunnittelualueella. Erillistä nisäkäskartoitusta alueella ei kuitenkaan tehty. Muut mahdolliset luontoarvot, joilla voisi olla merkitystä alueen maankäyttöä suunniteltaessa, käytiin läpi kasvistoselvityksen yhteydessä. Suunnittelualueen maaperä- ja vesiolosuhteita arvioitiin kunkin alueen ekologiaa ja käytettävyyttä silmällä pitäen.

Inventoinnissa suunnittelualue jaettiin vallitsevan maankäytön ja ekologisten erityispiirteiden kannalta osa-alueisiin alueen maankäytön suunnittelun helpottamiseksi (osa-alue numerointi sisällysluettelon numeroinnin mukainen, osa-aluejako näkyy liitteen kartoissa). Osa-alueiden inventointitulosten perusteella esitetään raportissa osa-alueittain suosituksia huomioonotettavista seikoista.

TUTKIMUSMENETELMÄT

Inventointi keskittyi kasveihin ja lintuihin, muuta lajistoa (lähinnä nisäkkäät ja nisäkkäistä erityisesti liito-orava) seurattiin kasvillisuuskartoituksen yhteydessä. Kasvilajisto tutkittiin kartoittamalla alue systemaattisesti osa-alueittain kesä-heinäkuun aikana rauhoitettujen ja uhanalaisten lajien toteamiseksi. Varsinainen inventointikausi oli heinäkuu. Kartoituksen yhteydessä tutkittiin alueelta myös mahdolliset rauhoitettavat tai suojelua vaativat biotoopit (mm. pienvedet) sekä mahdolliset uhanalaisille lajeille soveltuvat elinympäristöt, merkittävät maisemakokonaisuudet sekä mahdolliset muut arvokkaat luontotekijät sekä arvioitiin alueen maaperä- ja vesiolosuhteita ekologiselta kannalta.

Lintukartoitus suoritettiin neljänä eri kertana touko-kesäkuun aikana siten, että kaksi kartoituskertaa oli touko-kesäkuun vaihteessa (toukokuun neljäs viikko ja kesäkuun toinen viikko) ja kaksi kesä-heinäkuun vaihteessa (kesäkuun kolmas ja heinäkuun ensimmäinen viikko). Kartoitus suoritettiin käymällä suunnittelualue systemaattisesti läpi siten, että osa-alueet käytiin läpi eri vuorokauden aikoina lajien erilaiset vuorokausiaktiivisuudet huomioiden. Lintukartoituksen tuloksia täydennettiin kasvukartoituksen yhteydessä, jolloin oli mahdollista seurata mm. lajien pesimistä suunnittelualueella. Inventoinnissa on hyödynnetty myös aiempien inventointien yhteydessä tehtyjä

havaintoja suunnittelualueelta, suunnittelualueesta tehtyjä muita selvityksiä (UHEKS, Kettunen 2009, aiempien inventointien yhteydessä tehdyt havainnot) sekä harrastajien tekemiä havaintoja suunnittelualueella (Tiira, Hatikka).

Liito-oravan mahdollista esiintymistä suunnittelualueella seurattiin aktiivisesti tarkastamalla kaikki todetut kolopuut, kookkaat ja iäkkäät koivut, haavat ja tervalepät sekä tarkastamalla kaikki lajille sopivat elinympäristöt, jolloin seurattiin mahdollisia merkkejä lajin oleskelusta alueella.

Luonnonoloista johtuen kasveista seurattiin erityisesti myös mahdollista kangasvuokon (*Pulsatilla vernalis*) esiintymistä ja lukuisilta lammilta seurattiin mahdollista kaakkurin (*Gavia stellata*) esiintymistä alueella.

Maaperä- ja valuma-aluehavainnot tehtiin kasvillisuuskartoituksen yhteydessä vertaamalla tehtyjä maastohavaintoja karttojen ja muiden lähteiden tietoihin. Maastohavaintojen yhteydessä kiinnitettiin erityisesti huomiota paitsi aiemman maankäytön vaikutuksiin myös mahdollisiin tulevan maankäytön riskeihin.

Havainnot ja arviot kirjattiin systemaattisesti ylös havainnointipaikalla. Maastotöiden yhteydessä on kerätty suunnittelualueesta myös laaja kuva-aineisto, jota on käytetty hyväksi inventoinnin tulosten kokoamisessa sekä raportin laadinnassa.

Inventoinnin tulokset ja niiden perusteella tehdyt suositukset on esitetty raportissa osa-alueittain. Osa-alueet on rajattu ekologisesti ja maankäytön suunnittelun kannalta mielekkäisiin kokonaisuuksiin, jotka on merkitty kartoille (LIITTEET). Kartalle rajattujen osa-alueiden numerointi vastaa raportin otsikoiden numerointia. Osa-alueiden kuvauksien yhteydessä on myös annettu osa-aluekohtaiset suositukset alueen maankäyttöä ajatellen.

YLEISKUVAUS

Suunnittelualue on graniittilaakioaluetta, joka on laajalti hietapitoisen glasifluvialaisen sedimentin peittämää. Suunnittelualueen luoteis- ja pohjoisosissa maisemaprofiili on maltillinen ja vedet pääasiassa matalia, loivarantaisia ja sorarantaisia. Pienialaiset vedet todettiin useimmiten rannoiltaan soistuneiksi. Mannerjään kulkusuunnasta johtuen suunnittelualueen vedet ovat selvästi luode-kaakko -suuntaisia. Etelä- ja kaakkoisosien vedet sijaitsevat kallioisemmalla alueella, jonka vuoksi järvet ovat kapealahtisia ja polveilevia sekä paikoin kivisiä. Kumpareisuudestaan huolimatta myös etelä- ja kaakkoisosien vedet ovat pääsääntöisesti harjusorarantaisia, sillä kalliolaakioiden väliset ruhjelaaksot ovat monin paikoin täyttyneet glasifluvialaisella aineksella.

Alueen vedet ovat oligotrofisia/dys-oligotrofisia tai dystrofisia (yleensä pienet vedet), mutta soiden ja metsämaiden ojitukset ovat aiheuttaneet vesien liettymistä ja muuttumista ruskeammiksi. Maa- ja metsätalouden rehevöittävä vaikutus on myös havaittavissa suunnittelualueen vesistöissä.

Luonnontilaisia pienvesiä alueella todettiin niukasti.

Suunnittelualan hietapitoinen maaperä on herkästi kuivuva ja niukkaravintainen kasvualusta. Tästä johtuen kasvilajimäärät eivät suunnittelualan metsissä kohonneet erityisen korkeiksi ja mm. vaativimmat lehtolajit puuttuivat alueelta. Alavilla paikoilla kasvilajisto viittasi tuoreisiin kankaisiin ja niukkaravinteisiin korpiin, joissa valtapuuna oli yleensä kuusi. Korkeammilla hietamailla metsät todettiin pääosin tuoreiksi tai kuiviksi kankaiksi (MT, VT), pääpuulajina mänty. Kallioalueilla todettiin lajistoltaan tavanomaisia CIT- männiköitä. Alue on intensiivisen metsätalouden aluetta ja alueella on laajoja aukkohakkuita mm. myrskytuhojen vuoksi. Myrskytuhot ovat suurimmaksi osaksi lounais- ja etelärinteillä ja deltojen lakialueilla.

Suunnittelualan kasvi- ja eläinlajisto todettiin pääosin tavanomaiseksi. Rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja tai uhanalaisia lintulajeja alueella todettiin niukasti. Suunnittelualan alueella ei todettu liito-oravaa tai merkkejä liito-oravan oleskelusta alueella, mutta lajille soveltuvia elinympäristöjä todettiin jonkin verran. Maisemallisesti keskeisiä tekijöitä suunnittelualan alueella ovat jyrkät rantakalliot ja kallioniemet sekä paikoin pienialaiset saaret.

OSA-ALUEET

Suunnittelualan käsittely osa-alueittain. Osa-alueet on pyritty rajaamaan ekologisesti ja maankäytön suunnittelun kannalta mielekkäisiin kokonaisuuksiin. Osa-alueet on merkitty karttoihin (LIITTEET, Kartat 2-7.) otsikoiden mukaisella numeroinnilla. Osa-alueet on rajattu karttoille silloin, jos esim. järviolue on koostunut ekologisesti tai maisemallisesti erilaisista osista. Pienet vedet on käsitelty yhtenä osa-alueena, jos ne ovat olleet ekologisesti yhtenäisiä kokonaisuuksia. Vesialueet on kartoitettu rantaviivasta n. 250m leveältä vyöhykkeeltä. Soita, peltoja ja metsäalueita vesien välialueilla on inventoitu arvioidun tarpeen mukaan, vaikka ne eivät ole olleet varsinaisen inventoinnin kohteena.

1. Salilampi (LIITTEET, Kartta 2.)

Pienialainen Salilampi on hietasedimentille muodostunut hetereunainen suolampi, jonka reunaa kiertää yhtenäinen saraikkovyöhyke (pääasiassa jouhisaraa). Salilammen ympäristön rämeet on ojitettu ja vesi lammessa on hyvin ruskeaa. Lampea kiertävät paikallistiet ja metsäautotiet etelärantaa lukuun ottamatta. Lammen itärannalla metsäautotie kulkee aivan lammen rannassa, pienen kalliojyrkänteen ja rantaviivan välistä.

Lammen vesikasvilajisto indikoi rehevöityneisyyttä, runsaasti mm. ulpukkaa, lummetta ja uistinvitaa. Ilmeisesti soiden ojitukset ja lähipelloilta tulevat vedet ovat rehevöittäneet lampea. Salilammen vesikasvilajisto ja rantavyöhykkeen kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi eudystrofisten vesien lajistoksi.

Salilammen eteläpäästä lähtee meanderoiva Oravapuro, johon on johdettu lukuisia suo-ojia. Suunnittelualue rajautuu Oravapuroon ja Salilammen länsirannalle. Salilammen länsiranta ja lounaiskulma jäävät suunnittelualueen ulkopuolelle. Salilammen pohjoisrannat todettiin avohakatuiksi (MT-kangasta) ja itärannan kankaat kasvoivat ensiharvennusvaiheen männikköä (VT-kangasta). Salilampea ympäröivien metsien lajisto todettiin tavanomaiseksi kangasmetsien (MT- ja VT -kankaiden) lajistoksi. Myös alueen lintulajisto todettiin tavanomaiseksi kangasmetsien. Merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveltuvaa elinympäristöä alueella ei todettu.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Pienen kokonsa ja hetteisyytensä vuoksi Salilampi ei sovellu rantarakentamiseen erityisen hyvin.

2. Oravalampi (LIITTEET, Kartta 2.)

Oravalampi on heteroekologinen dystrofinen vesi, jonka itä- ja pohjoisrantaan reunustavat rämeet ja rämeen edustan rantahetteiköt (Kuva 1.). Suunnittelualue käsittää Oravalammen itärannan rajautuen Oravapuroon pohjoisessa (Kuva 2.) ja Rajakankaaseen etelässä. Pohjoisrannan rämeet on ojitettu, itärannan ojittamaton kapea rämereunus rajautuu mäenrinteeseen, jonka alla oli todettavissa korpimaisuutta ja valtapuuna kuusi. Oravalammen etelä- ja länsirantaan rajautuvien mäkien alarinteilla oli todettavissa lehtomaisuutta (OMT, paikoin OMaT), valtapuuna monin paikoin kuusi. Mäkien lakialueet todettiin pääosin tuoreiksi kankaiksi (MT), pääpuulajina mänty. Itä- ja eteläosissa lammen rantoja kiertävät paikallistiet ja metsäautotiet. Oravalammen ympäristön metsät ovat nuoria ja monin paikoin avohakattuja.

Kuva 1. Oravalammen itärannan hetteitä.

Kuva 2. Oravalammen pohjoispää, Oravapuron suu. Alueen puusto on kauttaaltaan nuorta.

Oravalammen vesikasvilajisto todettiin tavanomaiseksi dystrofisten vesien lajistoksi. Rantahetteikön kasvilajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi dystrofisten vesien ja rämeiden lajistoksi ja ympäröivien metsien kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi tuoreiden ja lehtomaisten kankaiden lajistoksi. Myös alueen lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Vesilintuja lammella ei todettu inventointien yhteydessä. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta eikä liito-oravalle soveltuvia elinympäristöjä.

Oravalammen itäpuolella, metsäautotien varressa on pienialainen (alle 1ha) suolampi. Lammen ympäristön metsät on pääosin hakattua tuoretta tai kuivaa kangasta (MT, VT). Lammen

länsipuolella on laajahko kallioalue, jolla kasvoi harvennettua CIT -männikköä. Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella ei todettu liito-oravalle soveliaista elinympäristöä eikä merkkejä liito-oravan oleskelusta alueella.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Hetteisyytensä vuoksi Oravalampi suunnittelualueen osalta ei sovellu rantarakentamiseen erityisen hyvin. Oravalammen itäpuolen suolampi tulisi jättää pienen kokonsa vuoksi (alle 1 ha) nykytilaansa.

3. Sopikas (LIITTEET, Kartta 2.)

Sopikas on kapea, heteroekainen (Kuva 3.) ja hyvin ruskeavetinen dystrofinen vesi, jonka eteläosassa on laajoja louhikoita. Suunnittelualueeseen kuuluu vain Sopikkaan pohjoispää. Suunnittelualueeltaan Sopikas on heteroekainen ja rämerantainen. Pohjoisrannan räme on ojitettu. Sen kautta Sopikas laskee vetensä Pieni Tyrynlampeen ja edelleen Oravapuroon. Latvavetenä Sopikas on säilynyt lähes luonnontilaisena ympäröivien ympäristön soiden ojituksista huolimatta. Varsinkin kapean etelä- ja keskiosansa ansiosta Sopikas on maisemallisesti merkittävä.

Sopikkaan rannat syvenevät jyrkästi, jonka vuoksi vesikasveja todettiin hyvin niukasti. Rantavyöhykkeen kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi dystrofisten vesien lajistoksi. Suunnittelualueen rämeitä (isovarpurämeitä) ja metsiä (MT -kankaita) on varsin paljon avohakattu ja jäljellä olevat metsät ovat puustoltaan nuoria tai siemenpuuasentoon jätettyjä männiköitä (MT). Lammen ympäristön suot on ojitettu. Sopikkaan, sitä ympäröivien rämeiden ja kangasmetsien kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi. Myös alueen lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Maisemallisesti merkittävänä, hyvin kapeana vetenä, Sopikas kokonaisuutena tulisi jättää nykytilaansa.

4. Pieni Tyrynlampi (LIITTEET, Kartta 2.)

Pieni Tyrynlampi on matalahko, hyvin ruskeavetinen dystrofinen vesi, joota ympäröivä isovarpuräme on taajaan ojitettu. Ojituksista huolimatta itse lampi on kuitenkin säilynyt varsin luonnontilaisena lampena rämealueen keskellä (Kuvat 4. ja 5.). Lammen ympäristön metsät ovat melko nuoria mäntyvaltaisia kangasmetsiä (MT). Lammen itärannan metsässä on pienialainen kalliojyrkäne. Pieni Tyrynlammen ympäristön rämeen ja kangasmetsien puustoa on avohakattu ja harvennettu laajalti. Alueen metsät ovat kaikki talousmetsiä.

Pieni Tyrynlammen vesikasvilajisto ja rantavyöhykkeen kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi dystrofisten vesien lajistoksi. Lammen ympäristön rämeen ja kangasmetsien kasvilajisto todettiin niin ikään tavanomaiseksi. Alueen lintulajisto todettiin tavanomaiseksi ja eikä alueella todettu liito-oravaa tai merkkejä liito-oravan oleskelusta eikä liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

Kuva 3. Sopikaan hetteisillä rannoilla todettiin muita lampia niukemmin jouhisaraa.

Kuva 4. Pieni Tyrynlampi on suunnittelualan tyypillinen suolampi sararahkareunuksineen.

Kuva 5. Pieni Tyrynlampi pohjoisrannalta kuvattuna (kuva on kahden kuvan kollaasi).

5. Särkilampi (LIITTEET, Kartta 2.)

Särkilampi on rämerantainen eu-dystrofinen vesi, jonka hetereunoilla oli todettavissa myös järviruokoa. Lammen kaakkoisrannalla on kalliomäki, jolle on rakennettu loma-asunto ja lammen lounaisrannassa on veneranta laitureineen (Kuvat 6. ja 7.). Särkilammen pohjoisrannan yli kulkee suurjännitelinja.

Särkilammen ympäristön metsät ovat pääosin hakattu tai nuoria taimikoita (MT -kangasta). Vain lammen rantaan on jätetty yhtenäinen suojapuusto. Lampi on jonkin verran rehevöitynyt ilmeisesti lampeen johdettujen suo-ojien tuoman humuksen ja ravinteiden vuoksi. Rantavyöhykkeen hetteiköllä todettiin paikoin harvakasvuinen, mutta yhtenäinen järviruokovyöhyke.

Särkilammen vesikasvilajisto ja rantavyöhykkeen kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi eu-dystrofisten vesien lajistoksi. Alueen rämeiden ja metsien kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi isovarpurämeiden ja kangasmetsien lajistoksi. Alueen lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Kuva 6. Särkilampi kaakkoisrannan kalliomäeltä kuvattuna. Kuvaussuunta pohjoiseen.

Kuva 7. Särkilammen kapean eteläosan mökkiranta ja vastarannan veneranta.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

6. Laihalampi (LIITTEET, Kartta 2.)

Laihalampi on matala hietasedimentille muodostunut eu-dystrofinen vesi, jossa on todettavissa selviä merkkejä rehevöitymisestä. Erityisesti lammen eteläpäässä todettiin runsaasti järviruokoa jouhisaran ohella sekä avovedessä laajoja ulpukkakasvustoja. Laihalammen eteläpään on johdettu valtaojat Härkälän ja Leipämäen kylien peltoaukeilta, joka lienee aiheuttanut rehevöitymistä. Suunnittelualue ulottuu kapeana kaistaleena Laihalammen kaakkoisrannalle. Leipämäestä vedetty valtaoja on johdettu niukkalajisen korven läpi Laihalampeen suunnittelualueen etelärajalla. Valtaojan pohjoispuolen ranta suunnittelualueella on rakennettu. Suunnittelualueeltaan Laihalammen ympäristön metsät ovat talousmetsiä (MT, paikoin OMT) ja suurimmaksi osaksi nuorta sekametsää. Rantavyöhykkeen metsät on hakattu.

Laihalammen monipuolinen kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi eu-dystrofisten vesien lajistoksi. Rantavyöhykkeen kasvilajisto todettiin suunnittelualueella tavanomaiseksi ja lammen ympäristön metsien kasvilajisto todettiin niin ikään tavanomaiseksi. Alueen lintulajisto todettiin myös tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

7. Syväri (LIITTEET, Kartta 2.)

Syvärin etelä- ja kaakkoisranta, jotka kuuluvat suunnittelualueeseen, ovat harjusorarantoja. Alueen kaakkoisosa, jonne laskee puro Pyhäjärvestä, on rannoiltaan jonkin verran kallioisempaa ja kivisempää kuin muu ranta. Sulkasuo alue lounaiskulmassa on rantapeltoa. Pellot kiertävät rantaa Hakulisenvuoren ja Syvärin välissä. Hakulisenvuoren länsisivulla oli todettavissa pienialainen, niukkalajinen korpi. Muu alue on pääasiassa mäntyvaltaista tuoretta kangasta (MT), vain kallioniemissä oli todettavissa kuivaa kangasta (VT) tai karua kangasta (CIT). Puusto alueella todettiin varsin iäkkääksi, mutta alue on kuitenkin tasaikäistä talousmetsää. Erityisesti alueen itäosan metsiä on avohakattu ja itäosissa oli todettavissa myös laajemmin nuoria taimikoita. Rantapeltojen itäreunassa sekä etelärannan kapeassa kallioniemessä on loma-asunnot. Muu osa alueesta todettiin rakentamattomaksi. Suunnittelualueen itäreuna rajautuu kapeaan, kallioiseen lahteen, joka on maisemallisesti merkittävä.

Kuva 8. Syvärin etelä- ja lounaisrantaa länteen päin kuvattuna.

Kuva 9. Syvärin etelärantaa itään päin kuvattuna. Taustalla etelärannan kapea niemi.

Kuva 10. Taustalla Syvärin etelärantaa idästä, suunnittelualueen ulkopuolelta kuvattuna.

Kuva 11. Syvärin kaakkoisrantaan laskeva puro virtaa tervaleppäkorven läpi.

Syväri on varsin ruskeavetinen eu-dystrofinen vesi, jonka matalilla etelärannoilla todettiin varsin paljon ulpukkaa, järviruokoa (Kuvat 8. ja 9.) sekä lummetta. Suojaisimmissa lahdelmissa oli todettavissa runsaasti siimapalpakkoa. Kaakkoisosan rannat todettiin lähinnä dystrofiseksi (Kuva 10.) kasvaen mm. jouhi- ja pullosaraa. Ranta- ja vesikasvilajisto todettiin tavanomaiseksi eu-

dystrofisten vesien lajistoksi. Hakulisenvuoren itäpuolella, laakeiden kumpareiden välissä on pienialaisia ja niukkalajisia korpipainanteita, jotka on avohakattu. Pyhäjärvestä Syväriin kaakkoiskulmaan laskeva puro kulkee laakeassa painanteessa, joka on hakattua tervaleppäkorpea (Kuva 11.). Lajisto tervaleppäkorvessa todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Purossa todettiin mm. pitkälehtivitaa ja purovitaa.

Syväri on varsin matala, hietapohjainen järvi. Etelärannan edustalla on paikoin kiviä, joilla todettiin pesiviä kalalokkeja. Itäosan hakkuuaukeilla todettiin metsokoiras ja itäosan lahdelmassa, suunnittelualueen ulkopuolella, joutsenpari viiden poikasen kanssa. Alueella todettiin myös pesivä mehiläishaukka. Kokonaisuudessaan alueen lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliasta elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Pyhäjärvestä Syväriin virtaavan puron varsille tulisi jättää 10m leveä suojavyöhyke. Puro laskee kapeaan kallioiseen lahteen, joka kapeutensa ja kallioisuutensa vuoksi tulisi jättää maisemallisesti merkittävänä nykytilaansa (LIITTEET, Kartta 2.).

8. Pyhäjärvi (LIITTEET, Kartta 2.)

8.1. Myllylahti

Myllylahti on kapea harjusorantainen lahti Pyhäjärven luoteispäässä. Vain lahden lounaisranta kuuluu suunnittelualueeseen. Lahden suuosa on kivinen ja itse lahti on varsin matala. Myllylahden perukka, josta Syväriin laskeva puro saa alkunsa, on sarakasvuston peittämä. Lahden lounaisranta on profiililtaan melko loivaa, hietapitoista harjusoraa. Rannan keskiosissa on kivinen ja melko jyrkkärintainen kalliokumpu. Lounaisrannan kookas puusto on valtaosin mäntyä (MT -kangasta, harjukumpareet VT -kangasta), Myllylahden perukan ympäristö on avohakattu.

Myllylahti on ruskeavetinen dystrofinen, paikoin dys-oligotrofinen vesi. Lahden vesikasvilajisto ja rantavyöhykkeen kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi. Lounaisrannan kangasmetsien kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueen lintulajisto todettiin niin ikään tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliasta elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Myllylahden kapeuden vuoksi lahden lounaisranta tulisi jättää nykytilaansa.

8.2. Ranta-Kurkela

Ranta-Kurkelan edustan lahti ympäristöineen on hietta- ja hiesupitoista maata sekä lähellä järven rantaa osin mutamaata. Lahden perukka on liettynyttä eu-dystrofista vettä kasvaen runsaasti jouhisaraa, järviruokoa ja ulpukkaa. Lahden pohjoispuolen niemen vesikasvilajisto indikoi dys-

oligotrofista vettä ja niemen kärjessä oleva pieni lahdelma on jouhisaran täyttämää dystrofista vettä. Taustan metsät on mäntyvaltaista tuoretta kangasta (MT), jotka on pääosin hakattu lahden perukan ympäriltä. Lahden etelärannalla todettiin myös nuorempaa lehtipuuvaltaista sekundaarimetsää. Ranta-Kurkelan alueen vesikasvilajisto ja rantavyöhykkeen kasvilajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Myös metsien kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella todettiin varsin runsaasti myös kulttuuribiotoopeille tavanomaista lajistoa. Alueen lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Ranta-Kurkelan edustan niemen rantakivillä todettiin kalalokkeja pesimäympäristössään.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

8.3. Alapaikka

Alapaikan edustan ranta on suoraa, loivarinteistä ja leveäterassista harjusorarantaa. Rantavyöhykkeessä kasvaa jouhisaraa ja järviruokoa erityisesti suojaisemmissa paikoissa. Pienten lahdelmien pohjat todettiin mutaisiksi ja niiden vesikasvilajisto indikoi dystrofisuutta. Joissain lahdelmissa oli runsaasti ulpukkaa. Avoimien hietapohjaisten rantojen vesikasvilajisto indikoi oligotrofisuutta tai dys-oligotrofisuutta. Rantametsiä on laajalti hakattu tai ne kasvavat ensiharvennusvaiheen mäntymetsää (MT). Alapaikan tilan ja rannan välinen alue kasvaa nuorta koivikkoa ja lähempänä Hietaniemeä on laaja avohakkuu, joka ulottuu rantaan asti. Alapaikan kaakkoispuolen matalat rannat ovat jossain määrin soistuneet. Ylärinteen puoli lähempänä paikallistietä on nuorta kuusikkoa (MT).

Alueen vesikasvilajisto ja rantavyöhykkeen kasvilajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Metsämaiden kasvilajisto todettiin myös tavanomaiseksi. Alueella todettiin varsin runsaasti myös kulttuuribiotoopeille tyypillistä kasvilajistoa. Alueen lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

8.4. Hietaniemi

Hietaniemi on kallioinen ja melko jyrkkärantainen. Niemen länsipuolen lahti on jossain määrin soistunut ja lahden perukkaan tulee muutamia suojuotteita, joiden välissä on laakeita harjusorakumpareita. Niemen itäpuolen hietamaat ovat kivistä ja hietapitoista harjusoraa, johon on muodostunut jään työntämiä rantapalteleita. Hietaniemen kärjen rannat syvenevät nopeasti, niemen länsi- ja itäpuolella on sen sijaan todettavissa selvä rantaterassi.

Hietaniemen alueen vesikasvilajisto ja rantavyöhykkeen kasvilajisto indikoi dys-oligotrofista vettä. Taustan metsämaat ovat mäntykangasta (MT). Alueen puusto on Hietaniemen kärkeä ja itärantaa lukuun ottamatta avohakattu.

Alueen vesikasvilajisto ja rantavyöhykkeen kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi. Metsämaiden

kasvilajisto todettiin myös tavanomaiseksi, samoin alueen lintulajisto. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

8.5. Maajonjoki

Hietaniemen ja Patakallion välinen suora ranta on kivistä, hietapitoista harjusoraa. Rantaterassi alueella on muutaman metrin levyinen, jonka jälkeen vesi syvenee nopeasti. Hietapitoinen maaperä nousee loivasti rantavyöhykkeestä lounaaseen. Rinnealueet ovat mäntyvaltaista tuoretta kangasta (MT), joka on kuitenkin avohakattu tai kasvaa nuorta taimikkoo aivan rantavyöhykkeen suojapuustoa lukuun ottamatta.

Alueen kaakkoispäähän virtaa Majoonjoki, joka on Majoonlammen päässä kaivettu suoraksi. Lähellä Pyhäjärven rantaa joki on enemmän luonnontilainen ja on muodostanut pienialaisen tulvakorven Pyhäjärven rantaan. Majoonjoen ympäristössä hakkuita on tehty rantaviivaan asti.

Alueen vesikasvilajisto ja rantavyöhykkeen kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi. Metsämaiden kasvilajisto todettiin myös tavanomaiseksi, kuin myös alueen lintulajisto. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

8.6. Patakallio

Patakallion alue on Majoonkankaalta laajalti avohakattua tai siemenpuuasennossa olevaa mäntykangasta (MT). Vain Patakalliolla on yhtenäisempi puusto. Alueen rannat ovat kivistä harjusoraa ja profiililtaan jonkin verran Hietaniemen alueen rantoja jyrkempiä. Patakallion kaakkoispuolen rannassa on jyrkähkö rinnealue, joka on rakennettu. Ranta- ja vesikasvilajisto indikoi dys-oligotrofista vettä. Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

8.7. Pyhäjärven kaakkoispää

Pyhäjärven kaakkoispää on länsirannaltaan loivaprofiilista sedimenttimaata, joka jatkuu pitkälle kaakkoon, paikallistien toiselle puolen hieta- ja hiesusedimenttipohjaisena notkelmana. Itäranta on kallioisempaa ja kivisempää harjusoraa ja profiililtaan selvästi jyrkempi. Itärannan metsät ovat MT-kankaita, alarinteillä valtapuuna kuusi, ylärinteillä mänty. Länsirannan alavat hietamaat ovat mäntyvaltaista tuoretta kangasta (MT). Lahden ympäristön metsät todettiin kuitenkin lähes

kokonaan avohakatuiksi, paikoin aivan rantaviivaan asti.

Vesi Pyhäjärven kaakkoispäässä todettiin varsin ruskeaksi. Lahden kaakkoispuolen rämeet on ojitettu ja ojia on vedetty suoraan Pyhäjärven kaakkoispäähän, joka lienee syynä hyvin ruskeaan veteen lahdella. Länsirannan hietapohjaisten rantojen vesikasvilajisto indikoi dys-oligotrofisuutta, itärannan enemmän dystrofisuutta ja lahden perukka on liettynyt ja osittain umpeen kasvanut eu-dystrofinen vesi. Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

9. Haukilampi (LIITTEET, Kartta 2.)

Haukilampi on kallioperän murrokseen kasautuneen sedimenttiaineksen päälle muodostunut pitkä ja kapea eu-dystrofinen vesi (Kuva 12.). Haukilampi on ollut suolampi, mutta ravinteiset pintavedet ovat rehevöittäneet lampea merkittävästi (Kuva 13.). Haukilampi on liettynyt ja lammen vesi on hyvin ruskeaa näkösyvyyden jäädessä alle metriin. Lammen kaakkoispäässä oli todettavissa mm. vesikuusta sekä laajalti lammen alueella lummetta ja ulpukkaa. Lammen kaakkoispäässä on myös pienialainen nuorten tervaleppien muodostama tervaleppäkorpi, joka lienee jääne maantien ja peltojen alle jääneestä korpinotkelmasta.

Haukilammen länsi- ja pohjoisrannan metsät on hakattu (MT), itärannan metsät ovat keski-ikäistä männikköä (MT), jota on paikoin hakattu rantavyöhykkeestä. Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Kuva 12. Haukilammen rehevöitynyt eteläpää, jossa todettiin mm. vesikuusta.

Kuva 13. Haukilammen itärantaa. Taustan pohjoisrannan metsät on avohakattu.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Kapeutensa ja hetteisyytensä vuoksi Haukilampi ei sovellu rantarakentamiseen erityisen hyvin.

10. Majoonlampi (LIITTEET, Kartta 2.)

Majoonlampi on muodostunut glasifluvialliselle sedimenttipatjalle. Lammen itäpuolella on korkea harjusoran peittämä kalliomäki, Majoonkangas, joka ulottuu Majoonlammen rantaan asti. Lammen itärannassa metsän sisällä on kalliorinne, joka on Majoonkankaan länsikärki. Majoonlammen pohjoisrannalta lähtee Majoonjoki, joka laskee Majoonkankaan pohjoisreunaa pitkin Pyhäjärveen. Majoonjokea on muokattu erityisesti Majoonlammen puoleisessa osassa. Majoonlammen etelärannat ovat puustoltaan keski-ikäistä tuoretta kangasmetsää (MT) ja ojitettua korpea (Kuva 15.), luoteisranta puolestaan ojitettua rämettä. Länsirannalla on Soikkalan tilan peltoaukeat. Peltojen ja Majoonlammen väliin jää rinnemetsää.

Lammen ympäristön metsät ovat talousmetsiä. Ne on pääasiassa avohakattu tai nuorta taimikkoo, vain lammen ympärille on jätetty kapeita hakkaamattomia alueita (Kuva 14.). Majoonkankaan rinne lammen itärannalla on hakkaamatta. Alueen metsät ovat mäntyvaltaisia tuoreita kankaita (MT), lammen kaakkois- ja etelärannat ovat kuusivaltaista metsää (MT).

Majoonlampi on eu-dystrofinen vesi, jota ovat rehevöittäneet valuma-alueen ojitettujen soiden ja viljelyalueiden valumavedet. Vesi Majoonlammessa on hyvin ruskeaa. Lammen reunoja kiertää kapea sararakhavyöhyke, jonka edustalla on leveä jouhisaravyöhyke (Kuvat 14. ja 15.). Paikoin lammen rannoilla oli todettavissa leveä kelluslehtisten vyöhyke (pääasiassa ulpukkaa) ja sararakhavyöhykkeessä kasvoi paikoin runsaasti järviruokoa.

Kuva 14. Majoonlammen pohjoisrantaa. Kuvan taustalla todettavissa laaja avohakkuualue.

Kuva 15. Majoonlammen kapeaa eteläosaa kaakkoisrannalta kuvattuna.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Vesilintuja Majoonlammella todettiin inventoinnin aikana niukasti (sinisorsa ja telkkä). Lammella todettiin laulujoutsenen reviiri. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

11. Kalaton (Soinvuori) (LIITTEET, Kartta 2.)

Kalaton on muodostunut kallioperän murroslaaksojen risteykseen. Vain pohjoisrannat kuuluvat suunnittelualueeseen. Pohjoisrantaan tulevat murroslaaksot luoteesta ja pohjoisesta. Murroslaaksoja pitkin virtaa ojitetut purot ja kaivetut ojat valuma-alueen pohjoisosan soilta, jonka vuoksi lampi on erittäin ruskeavetinen dystrofinen vesi. Kalattoman rantoja kiertää kapea jouhisara- ja sararahkavyöhyke ja pohjoisrannalla oli todettavissa pienialainen räme. Rantarinteet nousevat Kalattoman rannoilta jyrkkänä murroslaaksoja lukuun ottamatta. Eteläpäästä lähtee laskuoja Löllönlampeen.

Kalattoman pohjoisrannan kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi dystrofisten vesien lajistoksi. Pohjoisrannan metsät ovat olleet mäntykankaita (MT), mutta alueen metsät todettiin hakatuiksi murroslaaksojen ojanvarsia lukuun ottamatta. Murroslaaksot kapeimmilta kohdiltaan oli todettavissa niukkalajisiksi korviksi, pääpuulajina kuusi.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Vesilintuja Kalattomalla ei todettu inventointiaikana. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

12. Kankunlampi (LIITTEET, Kartta 2.)

Kankunlampi on sedimenttipatjalle muodostunut matala suolampi, joka on rehevöitynyt luoteispuolen viljelyksiltä tulevista valumavesistä. Kankunlampea voi luonnehtia eutrofiseksi vedeksi (Kuva 16.). Lampea ympäröi isovarpuräme, jonka edustalla kiertää laajahko jouhisaravyöhyke, jossa oli todettavissa runsaasti järviruokoa. Koko lammen alalla kasvaa kelluslehtisiä, esim. lummetta ja ulpukkaa (Kuva 17.). Lammen pohjoisrantaa ulottuva Rautasuo on ojitettu ja Rautasuon kautta on johdettu lampeen myös vedet luoteispuolen viljelyalueilta. Kankunlammen kaakkoispään rämeen kautta kulkee puolestaan laskuoja Pieni-Otikaiseen. Laskuojan suu on rehevöitynyt ja sedimentoitunut Pieni-Otikaisen länsirannassa.

Lammen ympäristön metsät on laajalti avohakattu kasvaen pääosin nuorehkoa mäntytaimikkoa (MT), jossa sekapuuna todettiin runsaasti koivua. Länsiranta on jyrkkärinteisempi ja sedimenttimaan ohella oli paikoin todettavissa kallioisuutta. Jyrkimmät rinteet osat todettiin lehtomaiseksi kankaaksi (OMT) ja osin lehdoksi (OMaT), valtapuuna kuusi. Lähempänä lammen länsirantaa kuusivaltainen metsä muuttui kosteapohjaiseksi tuoreeksi kankaaksi (MT), joka puolestaan vaihettui lammen rannassa isovarpurämeeksi. Kankkulan tilan ympäristön mäntymetsät todettiin tuoreeksi kankaaksi (MT) ja paikoin lehtomaiseksi kankaaksi (OMT). Puusto länsirannalla todettiin keski-ikäiseksi ja paikoin harvennetuksi.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Vesilintuja Kankunlammella ei todettu inventointiaikana. Inventoinnissa ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta alueella.

Kankunlammen länsirannan kalliomäen alla kuusikossa todettiin kolohaapoja. Mäen alustan metsä on liito-oravalle soveltuvaa elinympäristöä (LIITTEET, Kartta 2.).

Kuva 16. Kankunlampea kiertää yhtenäinen järviruokovyöhyke. Kuvassa pohjoisrantaa.

Kuva 17. Kankunlammen koko vesialalla on todettavissa kelluslehtisiä. Kuvassa eteläosaa.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Lammen länsirannan kalliomäen alus on liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

13. Meruunlampi (LIITTEET, Kartta 2.)

Meruunlampi on mutapohjainen, erittäin ruskeavetinen eu-dystrofinen suolampi, jonka rantaa kiertää kapea sararakkareunus (Kuvat 18.-20.). Meruunlammen luoteis- ja kaakkoispäät sekä pienialaiset lahdelmat ovat matalia ja kasvavat leveänä vyöhykkeenä jouhisaraa ja ulpukkaa (esim. Kuva 20.). Myös itärannalla oli todettavissa leveitä ulpukkaa kasvavia vyöhykkeitä. Lammen kapea keskiosa (Kuva 21.) on varsin matala kasvaen ulpukkaa salmen keskiosia myöten. Erityisesti länsi- ja pohjoisrannoilla oli todettavissa myös järviruokoa.

Meruunlampea ympäröivät mäntykankaat (MT -kankaita), jotka ulottuvat lammen rantaan asti (esim. Kuva 18.). Aivan rantavyöhykkeessä oli todettavissa tyypillistä isovarpurämeen lajistoa erityisesti itärannalla. Rantavyöhykkeessä oli todettavissa runsaasti myös myrttiä (Kuva 20.). Pohjois- ja länsirannan korpipainanteet on ojitettu. Meruunkangas lammen itäpuolella on laajalti avohakattu, samoin lammen kaakkois- ja luoteispään metsät. Lammen rantaan on jätetty suojapuuvyöhyke. Länsirannan metsät ovat mäntyvaltaista ja nuorta tai korkeintaan keski-ikäistä kangasmetsää.

Meruunlammen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Lammella todettiin joutsen pesimäreviirillään. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

Kuva 18. Meruunlammen kapeaa luoteisosaa itärannalta kuvattuna.

Kuva 19. Meruunlampea kaakosta kuvattuna. Koillisrannan metsät on avohakattu.

Kuva 20. Meruunlammen eteläkärjen lajisto on tavanomaista dystrofisten vesien lajistoa.

Kuva 21. Meruunlammen kapea ja matala keskiosa itäpäältä kuvattuna.

14. Pieni-Otikainen (LIITTEET, Kartta 2.)

Pieni-Otikainen on matala ja vähäsaarinen järvi, joka on muodostunut kiviselle harjusorasedimentille. Erityisesti järven pohjoisosan rannat todettiin kivisiksi (Kuva 22.). Järven eteläosa ja Mullahden alue ovat puolestaan hietamaita. Maisemaprofiililtaan itäranta on varsin jyrkkä, muuten maisema on varsin loivapiirteistä. Eri puolilla Pieni-Otikaista todettiin merkkejä majavan oleskelusta järvellä.

14.1. Likolahti

Likolahti on matala, mutapohjainen ja kivinen lahti, jonka vesikasvillisuus ja rantavyöhykkeen kasvilajisto indikoivat dystrofisuutta. Lahden perukka rajautuu ojitettuun Meruunsuohon, joka on isovarpuräme. Rantavyöhykkeen suojapuustoa lukuun ottamatta lahden ympäristö on avohakattu tai kasvaa nuorta männikköä (MT). Likolahden etelärannalla on maisemallisesti merkittävä rantakallio

(Kuva 23.).

Kuva 22. Likolahden pohjoisrantaan lahden perukkaan päin kuvattuna.

Kuva 23. Likolahden etelärannan maisemallisesti merkittävät rantakalliot.

Kuva 24. Mullahden hakattua itärantaa peltoineen. Lahden perukka kuvassa oikealla.

Kuva 25. Mullahtea lahden suulta kuvattuna. Suunnittelualuetta kuvan vasemmalla rannalla.

Likolahden alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Lahden perukan kivillä todettiin pesivä kalalokkipari, neljä ruokailevaa kuikka sekä ruokaileva isokoskelo. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Likolahden etelärannan rantakallio ovat maisemallisesti merkittävä, jonka vuoksi se tulisi jättää nykytilaansa.

14.2. Mullahti

Mullahti on hietamaa-alueelle muodostunut pitkä ja kapea lahti, jonka rannoilla on viljelyksiä. Lahti on matala eutrofinen vesialue, jossa on todettavissa laajalti järviruokoa (Kuva 24.). Suunnittelualan osalta alueen metsät on avohakattu kasvaen nuorta sekametsätaimikkoa tai ovat viljelymaita (Kuva 25.). Rannassa on kapeahko suojametsävyöhyke.

Mullahden alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-

oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

14.3. Pieni-Otikaisen itäranta

Pieni-Otikaisen itäranta on loivasti polveilevaa osin kivistä harjusorarantaa. Rantavyöhykkeen kasvilajisto indikoi dys-oligotrofisuutta, lahdelmissa oli todettavissa järviruokokasvustoja (Kuva 27.), jotka indikoivat jonkinasteista rehevöitymistä. Taustan rinnemetsät todettiin mäntyvaltaiseksi MT-kankaaksi, alarinteillä sekapuuna todettiin kuusta (Kuvat 26. ja 27.). Suurisuon pelloilta laskee oja pieneen lahdelmaan, jossa todettiin taaja järviruokokasvusto. Lahdelman pohjoispuolella oleva Isosaari luotoineen on maisemallisesti merkittävä (Kuva 26.) ja kuikan pesimäympäristöä.

Itärannan alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Isosaari luotoineen on maisemallisesti merkittävä ja kuikan pesimäympäristöä, jonka vuoksi Isosaari luotoineen ja saaren välinen salmi tulisi jättää nykytilaansa (LIITTEET, Kartta 2).

14.4. Pieni-Otikaisen länsiranta

Pieni-otikaisen länsiranta on matalaa hietapohjaista rantaa, jonka rantaterassi on paikoin kymmenien metrien levyinen (Kuva 28.). Matala hietapohjainen ranta on dys-oligotrofinen, mutta kasvaa monin paikoin järviruukoa harvana kasvustona. Pelloilta tulevien laskuojien suulla ja pienissä lahdelmissa järviruukoa oli todettavissa tiheämpinä kasvustoina. Taustan OMT- ja OMaT -männiköt on avohakattu (Kuva 29.). Länsirannan Pienisaari luotoineen on maisemallisesti merkittävä.

Länsirannan osa-alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Länsirannan Pienisaari luotoineen tulisi pienialaisena (alle 1ha) ja maisemallisesti merkittävänä jättää nykytilaansa.

Kuva 26. Isosaaren kärjen rantakallioita ja Pieni-Otikaisen länsirantaa.

Kuva 27. Pieni-Otikaisen itärantaa keskiosista. Etelään päin koivun osuus kasvaa rantametsissä.

Kuva 28. Pieni-Otikaisen länsirantaa Pienisaaren kohdalta pohjoiseen kuvattuna.

Kuva 29. Pieni-Otikaisen länsirannan metsät on laajalti avohakattu.

Kuva 30. Pieni-Otikaisen eteläosa on matala ja ruoikkoinen.

Kuva 31. Pieni-Otikaisen eteläpään itärannan hakkuita. Taaempänä mäen laella on peltoja.

14.5. Pieni-Otikaisen eteläosa

Pieni-Otikaisen eteläosa on matalaa, hietapohjaista rehevöitynyttä aluetta, jossa järviruokokasvustot ulottuivat matalilla alueilla myös lahden kesiosiin (Kuva 30.). Aivan eteläpäässä, josta Haukkajoki lähtee, järviruokoa on vähemmin. Ranta- ja vesikasvillisuus indikoi eutrofisuutta, mutta lahden perukan niukkakasvisilla paikoilla oligotrofisuutta, joka johtunee harjuista purkautuvasta vedestä.

Ympäröivät metsät on osin hakattu, eteläpään hakkaamattomat metsät ovat tuoretta (MT) ja kuivaa kangasta (VT), pääpuulajina mänty. Alarinteillä todettiin sekapuuna hies- ja rauduskoivua sekä hieman haapaa ja kuusta. Sekä itä- että länsirannalla on suoritettu paikoin avohakkuuta (Kuva 31.). Länsirannan rinnemetsässä, suunnittelualueen rajalla, on kaksi pienialaista luonnonsuojelualueita. Lahden molemmilla rannoilla viljelyalueet ulottuivat rantavyöhykkeelle ja niistä on vedetty ojia lahdelta. Osa viljelyalueista on yhä käytössä.

Pieni-Otikaisen eteläosan kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella todettiin mm. kalalokkeja, kalatiiroja, telkkiä ja sinisorsia inventoinnin aikana. Metsien lintulajisto oli tyypillistä kangasmetsien lajistoa kuten peippo, mustarastas, punarinta ja metsäkirvinen. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

15. Suuri-Otikainen (LIITTEET, Kartta 3.)

Suuri-Otikainen on harjujaksoon muodostunut vesi, jossa on todettavissa oligotrofisia piirteitä sekä lahdissa ja matalilla rannoilla eutrofisia piirteitä. Rehevöityminen johtunee valuma-alueen viljelymaista sekä vanhoista rantaan ulottuneista pelloista.

15.1. Matalalahti

Matalalahti on hiljalleen umpeen kasvava eutrofinen vesi Suuri-Otikaisen luoteispäässä (Kuva 32.). lahden ympäristö on avohakattua MT- ja VT -kangasta (Kuva 33.). Vain Matalalahden perukka kuuluu suunnittelualueeseen. Maaperä alueella on hietamaata tai hietapitoista harjusoraa ja profiililtaan loivaa.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Matalalahdella todettiin runsaana mm. ulpukkaa, lummetta, jouhisaraa sekä järviruokoa koko lahden perukan vesialueella. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Mataluutensa ja rehevyytensä vuoksi Matalalahti ei sovellu rantarakentamiseen erityisen hyvin.

Kuva 32. Matalahden rehevä perukka kuuluu suunnittelualueeseen.

Kuva 33. Matalalahden ympäristö on avohakattu. Matalalahti näkyy kuvan taustalla.

15.2. Kiikkuranta

Kiikkuranta on matala harjusoran muodostama niemi, jonka itä- ja länsipuolella on alavarantaiset lahdet. Paikallistie kulkee Kiikkurannassa rantaviivaa myötäillen (Kuva 34.). Kiikkurannassa on uimaranta ja vähän käytetty urheilukenttä (Kuva 35.). Kiikkurannan molemmilla sivuilla on loma-asuntoja ja ympäristön metsät on pääosin avohakattu aivan rantavyöhykettä ja uimarannan aluetta lukuun ottamatta. Niemessä sijaitsevan uimarannan alueen mäntymetsien lajisto indikoi kuivaa kangasta (VT, paikoin CT). Alavilla alueilla, mm. entisen urheilukentän alueella, oli todettavissa paikoin lehtomaisuutta, mutta luonnontilaisia lehtoja alueelta ei todettu.

Kiikkurannan länsipuolella, Paskoniemen alueella, hietapohjaiset rannat ovat matalia ja kasvavat runsaasti jouhisaraa, järviruokoa ja järvikortetta (Kuva 36.). Taustan metsät on avohakattu ja lahden perukan räme ojitettu. Paskoniemen tyven korpipainauma on ojitettu tielinjan lähistöltä. Hakkuuaukeille on istutettu männyn ohella lehtikuusta. Kiikkurantaa kohti tultaessa rantaterassi kapenee ja Kiikkurannan kohdalla harjusoraranta syvenee jyrkästi rantaviivasta alkaen. Kiikkurannan länsipuolen lahden vesikasvilajisto indikoi eutrofista vettä, Kiikkurannassa puolestaan dys-oligotrofista vettä. Vesi todettiin varsin ruskeaksi ja sameaksi Kiikkurannan alueella. Sameus johtunee runsaasta levämäärästä vedessä.

Kiikkurannan itäpuolen lahdella vesikasvilajisto indikoi dystrofisuutta ja kauemmas itään päin mentäessä eu-dystrofisuutta. Taustan metsämaiden ojitukset on johdettu Kiikkurannan alueen lahtiin. Näiden ojien suualueella vesikasvilajisto indikoi eutrofisuutta (Kuva 37.). Vesi Kiikkurannasta itään on varsin ruskeaa. Taustan metsät todettiin pääosin tuoreiksi kankaiksi (MT), pääpuulajina mänty. Alavammat alueet todettiin rehevämmiksi (mm. OMT-kankaita). Rantavyöhykkeessä kookkaat lehtipuut (hies- ja rauduskoivu sekä haapa) todettiin vallitseviksi. Kookkaasta puustosta huolimatta Kiikkurannan itäpuolen alueen metsämaat ovat intensiivisen metsätalouden piirissä, eikä luonnontilaisia biotooppeja todettu.

Kiikkurannan alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Kuva 34. Kiikkurannassa paikallistie kulkee rantaviivassa. Uimaranta kuvassa taustalla.

Kuva 35. Kiikkurannan takana oleva urheilukenttä on varsin rehevässä kunnossa

Kuva 36. Kiikkurannasta länteen eutrofista, hietapohjaista rantaa. Taustalla Paskoniemi

Kuva 37. Kiikkurannasta itään ranta on dys-oligotrofista, lahdelmissa eu-dystrofista.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Kiikkurannan yleinen uimaranta ja sen lähialue grillikotineen todettiin inventoinnissa aktiivisesti käytetyksi ja tulisi säilyttää nykyisessä käytössä. Sen sijaan urheilukentän alueen varaaminen edelleen ko. käyttöön ei liene perusteltua vähäisen käytön vuoksi (Kuva 35.).

15.3. Katajamäen ranta

Katajamäki on loivarinteinen, harjusoran peittämä mäkialue Suuri-Otikaisen koillisrannalla. Mäkialue on MT-kangasta, jonka pääpuulajina on mänty. Alarinteillä lähempänä rantaa sekapuuna oli todettavissa runsaasti myös kuusta. Aivan rantavyöhykkeessä kuusi ja lehtipuut (hies- ja rauduskoivu sekä paikoin haapa) ovat vallitsevina (Kuva 38.). Katajamäen länsirannan rinteessä on peltomaata ja laajahko hakkuuaukea (Kuva 39.). Katajamäen lakialueet ovat viljeltyjä. Katajamäen alueen rannat syvenevät varsin jyrkästi rantaviivasta alkaen, jonka vuoksi ranta- ja vesikasvillisuuden vyöhyke jää kapeaksi. Alueen ranta- ja vesikasvilajisto indikoi dys-oligotrofisuutta, paikoin oligotrofisuutta.

Kuva 38. Katajamäen itärantaa etelästä kuvattuna.

Kuva 39. Katajamäen länsirannasta on osa avohakattu (MT-kangasta).

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

15.4. Ranta-Askola

Suuri-Otikaisen itäpäässä on Ranta-Askolan pellot, jotka ulottuvat rantaan asti (Kuva 40.). Peltoaukean itäpuolella on entisiä peltola, jotka kasvavat nykyisin koivua. Hieta- ja mutamaarannat jyrkkenevät peltojen reunasta nopeasti, jonka vuoksi ranta- ja vesikasvilajien vyöhyke alueella on kapea. Lajisto indikoi eu-dystrofisuutta ja vesi alueella on hyvin ruskeaa.

Kuva 40. Ranta-Askolan pellot Suuri-Otikaisen kaakkoispäässä

Kuva 41. Suuri-Otikaisen kaakkoispään rantametsiä Ranta-Askolan pellot jää taustalle.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

15.5. Suuri-Otikaisen kaakkoispää

Suuri-Otikaisen kaakkoispää on matalaa, dys-oligotrofista metsärantaa (Kuva 43.). Rannat ovat hietapohjaisia, lahden perukoissa hietamaan päällä on mutaa ja lahden keskellä on pienialainen niemi, jolla on loma-asunto. Lahden vesikasvillisuus indikoi eu-dystrofisuutta lahden perukassa, lahden keskellä olevan niemen lajisto indikoi dys-oligotrofisuutta. Lahden vesi todettiin hyvin ruskeaksi ja lahdella todettiin sinilevää.

Kuva 42. Suuri-Otikaisen kaakkoispään lahdelta, jossa on merkkejä rehevöitymisestä.

Kuva 43. Suuri-Otikaisen Hiisilahden eu-dystrofista itärantaa.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

15.6. Hiisilahti

Hiisilahden alue koostuu dystrofisesta Hiisilahdesta ja dys-oligotrofisesta rannasta Hiisilahden länsipuolella. Hiisilahti on mutapohjainen harjusoraranta, jonka perukkaan ulottuu laajan peltoalueen sarkoja. Peltoalueesta huolimatta Hiisilahden vesikasvilajistossa ei ollut todettavissa merkkejä lahden rehevöitymisestä (Kuvat 43. ja 44.). Hiisilahden ympäristön rantametsät ovat nuoria MT-kankaita, joista osa todettiin avohakatuiksi. Lahden ympäristön metsät todettiin nuoriksi tai korkeintaan keski-ikäisiksi mäntymetsiksi (MT -kankaita).

Hiisilahden länsipuolen rantaviiva on kallioisten niemien ja lahdelmien vuorottelua suunnittelualueen rajalle asti (Kuva 45.). Rannat laskevat jyrkästi, jonka vuoksi vesikasvillisuutta todettiin niukasti. Todettu lajisto indikoi dys-oligotrofista vettä. Osittain avohakattujen rantametsien lajisto indikoi tuoreita kankaita (MT).

Kuva 44. Hiisilahden perukka. Pellot jäävät kuvassa oikealle.

Kuva 45. Hiisilahden länsipuolen dys-oligotrofista rantaa.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Hiisilahden ja järven kaakkoispään välillä olevien rantatonttien lajisto todettiin niin ikään tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

16. Rajalampi (LIITTEET, Kartta 3.)

Rajalampi on alavalle hietamaalle muodostunut matala, sararahkareunainen suolampi (Kuva 46.), joka on alkanut rehevöityä (eu-dystrofinen vesi). Rahkahetteilla oli todettavissa mm. järviruokoa ja leveäosmankäämiä ja ulpukkakasvustot ulottuivat lammen kapeassa keskiosassa koko vesialueelle (kuva 47.). Lammella todettiin mm. ruskoukonkorentoa, joka indikoi osaltaan rehevöityneisyyttä. Rajalammen pohjoispään ja länsisivun viljelykset ulottuvat miltei lammen rantaan asti. Länsisivun metsät on avohakattu (MT -kangasta) tai kasvavat nuorta koivutaimikkoa. Lammen eteläpää on keski-ikäistä mäntymetsää (MT-kangasta) ja eteläpäässä on pienialainen ojitettu korpi. Itärannan Paloinmäen alue todettiin kasvavan hakkaamatonta keski-ikäistä mäntymetsää (MT -kangasta).

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä. Rajalammen pohjoispäässä todettiin pikkulummetta.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

Kuva 46. Rajalampea itärannalta etelään päin kuvattuna.

Kuva 47. Rajalammen kapean keskiosan kelluslehtisiä, pääosin ulpukkaa.

17. Rappunen (LIITTEET, Kartta 3.)

Rappusen eteläpään lahti, joka kuuluu suunnittelualueeseen, on eu-dystrofinen vesi. Eteläosan pitkä lahti jakautuu kahteen osaan, Nälkölahteen ja Talvilahteen. Lahteen laskee oja eteläpuolen peltoalueilta sekä lahtea ympäröiviltä soilta. Nälkölahden pohjoisranta on osa laajaa ojitettua suoaluetta ja Talvilahden kaakkoisranta rajautuu ojitettuun rämeeseen. Vesi lahdella on hyvin ruskeaa.

17.1. Nälkölahti

Nälkölahti on varsin matala hietapohjainen lahti, jonka pohjoisosa rajautuu ojitettuun isovarpurämeeseen (Kuva 48.) Lahti on osittain valumavesien rehevöittänyt (Kuva 49.). Lahden etelä- ja länsirantaa on jonkin verran hakattu aukoksi. Etelärannan metsät ovat lahden perukan alueella varsin nuoria (Kuva 50.). Lahden länsi- ja etelärannan mäntyvaltaiset metsät todettiin tuoreiksi kankaiksi (MT). Etelärannalla oli paikoin todettavissa myös lehtomaisuutta (OMT). Alueen metsät ovat rakenteeltaan tavanomaista talousmetsää.

Lahden vesikasvilajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi eu-dystrofisten vesien lajistoksi. Nälkölahden ympäristön metsien lajisto todettiin niin ikään tavanomaiseksi kangasmetsien ja lehtomaisten kankaiden lajistoksi. Lahdella todettiin telkkäpoikue sekä muutamia sulkivia sinisorsia inventointien aikana. Etelärantaan tuleva puro on muodostanut lahden rantaan pienen tulvakorven, joka on lajistollisesti tavanomainen, mutta maisemallisesti merkittävä.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä. Nälkölahdella todettiin pikkulummetta.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Etelärannan pieni niemi, joka on puron suistoa tervaleppäkorpineen, on maisemallisesti merkittävä (LIITTEET, Kartta 3), jonka vuoksi se tulisi jättää nykytilaansa.

Kuva 48. Nälkölahden pohjoisranta on ojitettua isovarpurämettä.

Kuva 49. Nälkölahden perukan matalaa mutapohjaista rantaa. Tausta on avohakattu.

Kuva 50. Nälkölahden etelärannan jouhisarakasvustoja.

Kuva 51. Nälkölahden etelärannan ”terassi”.

17.2. Talvilahti

Talvilahden etelä- ja kaakkoisranta kuuluvat suunnittelualueeseen. Kaakkoisranta on ojitettua isovarpurämettä ja etelärannan metsät ovat harvennettua, osin hakattua MT -männikköä. Alarinteissä sekapuuna todettiin melko paljon kuusta (Kuva 52.). Maaperä on kivistä harjusoraa.

Rantavyöhykkeen lajisto indikoi niemien kärjessä dys-oligotrofista vettä muuttuen itään päin mentäessä vähitellen eu-dystrofiseksi vedeksi (Kuva 53.). Lahdelmissa todettiin laajat, harvahkot järviruokakasvustot jouhisarakasvustojen ohella.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

Kuva 52. Talvilahden etelärannan tuoretta kangasmetsää (MT).

Kuva 53. Talvilahden itäpään eu-dystrofista rantaa. Lahden vesi todettiin hyvin ruskeaksi.

18. Putkijärvi (LIITTEET, Kartta 2.)

Putkijärvi on laakealle hiekka- ja hietasedimentille muodostunut luoteis-kaakko -suuntainen järvi. Suunnittelualue kattaa osan kaakkospään rannoista. Suunnittelualue on pääosin dys-oligotrofista vettä, mutta ranta- ja vesikasvilajisto indikoi hienoista rehevöityneisyyttä.

18.1. Korholan ranta

Korholan ranta on osin kivistä hiekkapohjaista harjurantaa. Rannan niukka vesikasvillisuus indikoi dys-oligotrofisuutta, mutta paikoin rannalla oli todettavissa myös harvaa järviruokokasvustoa. Rantaterassi on leveä ja ulompana rantaterassilla todettiin myös järvikaislaa (Kuva 54.). Suoran rantaviivan pienet niemet jatkuvat vedessä kivisinä kareina. Suoralla rantaviivan osalla oli todettavissa jäiden työntämää rantapalletta. Ranta- ja vesikasvilajisto todettiin tavanomaiseksi. Järven selällä, suunnittelualueen ulkopuolella, todettiin hyönteisjahdissa naurulokkeja 14 yksilöä.

Rantoja on rakennettu ja taustan pellot ulottuvat lähelle rantoja. Rantavyöhykkeen puusto koostui pääosin kookkaista lehtipuista (hies- ja rauduskoivua sekä haapaa) (Kuva 55.). Osa puista todettiin kolopuiksi. Rantavyöhykkeen lehtipuusto muodostaa varsin leveän vyöhykkeen osa-alueen kaakkoisosassa, Kostialan tilan ympäristössä. Alue sopii liito-oravan elinympäristöksi, mutta lajia ei todettu alueella. Kostialan tilan ympäristö on puskettuvia peltoja ja entistä hakamaata, joka kasvaa runsaasti kookasta lehtipuuta. Entiset hakamaat ja puskettuvat pellot rajautuvat viljeltyihin peltoihin, jonka vuoksi aluetta luonnehtivat monipuolinen kasvillisuus (Kuva 56.) ja monipuolinen linnusto (mm. viitakerttunen, sinitiainen, mustapääkerttu, lehtokerttu, mustarastas, punakylkirastas, räkättirastas ja käpytikka). Kokonaisuudessaan lajisto todettiin kuitenkin tavanomaiseksi.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja tai uhanalaisia lintulajeja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Rantavyöhykkeen kapea puustovyöhyke ja metsäsaarekkeet soveltuvat liito-oravan elinympäristöksi (LIITTEET, Kartta 3). Lajia tai merkkejä lajin oleskelusta alueella ei kuitenkaan todettu.

Kuva 54. Rantaterassi Korholan tilan luoteispuolelta on leveä kasvaen järvikaislaa.

Kuva 55. Kostialan tilalta pohjoiseen kookasta haapaa oli todettavissa pitkin rantaviivaa.

Kuva 56. Kostialan tilan rehevää rantametsää.

Kuva 57. Putkijärven eutrofista kaakkoispäätä. Kelluslehtisiä todettiin koko vesialalla.

18.2. Putkijärven kaakkoispää

Putkijärven kaakkoispään metsät ovat kuusivaltaisia tuoreita kankaita. Osa kuusikoista on tiheitä, jonka vuoksi kenttäkerroksen lajisto todettiin niukaksi. Lähempään lahden perukkaan metsät on avohakattu. Metsien lajisto todettiin tavanomaiseksi. Ranta- ja vesikasvillisuus indikoi dys-oligotrofisuutta, joka vaihtui lahden perukkaa kohti eutrofiseksi. Lahden mataluuden vuoksi kelluslehtisiä kasvoi lahden perukassa yli koko vesialan (Kuva 57.). Monipuolinen lajisto todettiin tavanomaiseksi eu-dystrofisten ja eutrofisten vesien lajistoksi. Alueen lintulajisto todettiin niin ikään tavanomaiseksi.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Suunnittelualan kaakkoispäässä on hiekkasärkän muodostama niemi, joka on maisemallisesti merkittävä, jonka vuoksi se tulisi jättää nykytilaansa.

19. Hirvonen (LIITTEET, Kartta 3.)

Hirvonen on Putkijärven tavoin muodostunut glasifluviaaliselle sedimentille. Hirvosen luoteis-kaakko -suuntaisuus johtuu mannerjään kulkusuunnasta. Voimakas suuntaisuus on tunnusomaista kaikille lähialueen suurille järville. Hirvonen muodostuu yhdestä altaasta, josta erkanee Hirvosenlahti altaan pohjoispäässä. Hirvosenlahti on pääaltaan tavoin luoteis-kaakko -suuntainen. Hirvossa on vain yksi saari, joka on harjujakson lakea. Hirvosta luonnehtivat laakeat sedimenttirannat, jotka ovat paikoin soistuneet mataluutensa vuoksi. Hirvosensaaren kohdalla lounaisrannalla sekä Puutisenlahden rannoilla on todettavissa matalahkoa harjujaksoa kalliokumpujen keskellä, muutoin alueen rannat ovat laakeita ja osin soistuneita sedimenttirantoja.

19.1. Hirvosenlahti

Hirvosenlahti erkanee pääaltaan luoteissivulta matalana ja soisena (Kuva 58.). Suurin osa lahden rannoista on ojitettua rämettä. Itse lahti on eu-dystrofinen tai eutrofinen, ruskeavetinen ja runsaskasvinen. Kelluslehtisiä on koko vesialueella ja ilmaversoiset (mm. järviruoko ja järvikaisla) muodostavat paikoin laajoja kasvustoja (Kuva 59.). Lahden etelärannalla todettiin mm. kurjenmiekkaa. Hirvosenlahden vesikasvilajisto osoittautui lajistoltaan tavanomaiseksi, joskin varsin monipuoliseksi. Lahden suuosa on lajistoltaan tavanomaista dystrofista vettä rämerantoineen. Hirvosenlahden vesi on hyvin ruskeaa ilmeisesti valuma-alueen soiden ojitusten vuoksi. Hirvosenlahden ympäristön metsät ovat lajistoltaan tavanomaista MT-kangasta. Länsirannan metsiä on avohakattu varsin laajoilta alueilta.

Kuva 58. Hirvosenlahtea soiselta itärannalta rehevälle länsirannalle kuvattuna.

Kuva 59. Hirvosenlahden ilmaversoisten seassa viihtyi mm. harmaahaikara.

Hirvosenlahdella todettiin mm. sinisorsa- ja telkkäpoikue, pesivä joutsenpari sekä vakituisesti alueella saalistava harmaahaikara. Lahdella todettiin myös sulkasatoaan viettäviä sinisorsia, haapanoita ja taveja ja lahden suun kesämökkirannassa todettiin rantasipin reviiri (NT-laji). Lahti on merkittävä vesilintujen pesimäympäristö sekä ruokailu- ja lepopaikka. Alueen metsien lintulajisto todettiin tavanomaiseksi kangasmetsien lajistoksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Merkittävänä vesilintujen pesimä- ja ruokailualueena

Hirvosenlahti tulisi jättää nykytilaansa. Matalana vetenä Hirvosenlahti ei sovellu erityisen hyvin rantarakentamiseen.

19.2. Hirvosen pohjoispää

Hirvosen pohjoispää on hiekka- ja paikoin mutapohjaista dystrofista vettä. Rantoja luonnehtii rämeisyys ja kuusivaltaiset tuoreet kankaat (MT) (Kuva 60.). Pohjoispään yli on vedetty suurjännitelinja (Kuva 61.). Hirvosen pohjoispäässä koillisranta syvenee hieman jyrkempänä, jonka vuoksi ranta- ja vesikasvivyöhyke koillisrannalla on varsin kapea. Lajisto koillisrannalla indikoi dys-oligotrofisuutta. Lajisto todettiin tavanomaiseksi. Rantarinteet todettiin alarinteiltään kuusivaltaisiksi tuoreiksi kankaiksi ja ylärinteet mäntyvaltaisiksi. Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Kuva 60. Hirvosen pohjoispään alavat rannat ovat paikoin rämettä.

Kuva 61. Hirvosen pohjoispään ylittää suurjännitelinja. Pohjoispään metsiä on hakattu.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

19.3. Hirvosen koillisranta

Hirvosen koillisranta on loivasti polveilevaa hietapitoista harjusorarantaa (Kuva 62.). Osa-alueen pohjoispäässä on paikoin todettavissa rantojen kivisyyttä, etelään päin mentäessä rannat ovat puolestaan hiekka- tai hietapohjaisia. Leveällä rantaterassilla kasvaa harva ja osin epäyhtenäinen järviruokovyöhyke. Kasvilajisto indikoi osa-alueen pohjois- ja eteläpään dystrofisia lahtia lukuun ottamatta dys-oligotrofista vettä, jossa oli todettavissa merkkejä rehevöitymisestä. Rantaviivasta erottuu muutamia pieniä kallioniemiä, joista pohjoisin erottuu maisemassa parhaiten. Kyseinen niemi on rakennettu ja sen pohjoissivulla on pienialainen ja jyrkkärantainen, dystrofinen lahti, jonka perukassa oli todettavissa laaja jouhisarakasvusto (Kuva 63.). Osa-alueen eteläpään pienessä lahdessa oli myös todettavissa dystrofisen veden tyyppilajistoa. Ranta- ja vesikasvilajisto todettiin osa-alueella tavanomaiseksi.

Taustan metsät ovat pääosin hietapitoista harjusoraa, paikoin hietaa tai hiesua. Rannat nousevat

loivasti ja tasaisesti. Rantametsät osa-alueen pohjoisosan kumpareisella alueella todettiin pääosin mäntyvaltaisiksi tuoreiksi kankaiksi (MT), joilla on paljon myös avohakkuualueita. Etelää kohti mentäessä metsät vaihtuivat kuusivaltaisiksi tuoreiksi tai lehtomaisiksi kankaiksi (MT, MaT, OMT). Kauempana rannasta, paikallistien molemmin puolin on suoritettu laajoja avohakkuuta.

Kuva 62. Hirvosen koillisranta on kallioniemien ja lahdelmien välillä polveilevaa matalaa rantaa.

Kuva 63. Koillisrannan pohjoispään dystrofinen lahti. Taustan rantametsät pääosin hakattu.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

19.4. Hirvosen itäranta

Hirvosen itäranta Itälahteen asti on hyvin suoraa harjusorarantaa, jossa ei ole todettavissa niemekkeitä tai lahdelmia. Maaperä alueella on hyvin hietapitoista ja hieta/hiekkapohjaiset rannat luonnehtivat aluetta. Rantavyöhykkeen kasvilajisto on varsin yhtenäistä koko osa-alueella indikoiden dys-oligotrofista vettä. Merkkejä rehevöitymisestä oli kuitenkin todettavissa (Kuva 64.).

Kuva 64. Hirvosen suoraa itärantaa. Rannan

Kuva 65. Itärannan MaT/MT –kuusikko, joka

puuston takana kookasta kuusikkoa (MT).

kauempana rannasta vaihettuu MT-männiköksi.

Taustan metsät todettiin pääosin MT-kankaaksi, hienojakoisimmilla alueilla oli todettavissa lievää ravinteisuutta (MaT ja OMT -kankaita ja paikoin OMaT -lehtoa). Lähellä rantoja metsät todettiin kuusivaltaiseksi (Kuva 65.), kauempana rannasta maaston noustessa valtapuu vaihtui mäntyksi. Paikallistien ympäristössä todettiin varsin laajoja avohakkuualueita.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

19.5. Itälahti

Itälahti on hietapohjainen matala lahti, joka lahden perukassa rajautuu kookasta kuusta kasvavaan niukkalajiseen korpeen (Kuva 66.). Korpi on ojitettu ja korven kaakkoispuolella on avohakkuualue, joka kasvaa kookasta taimikkoa. Itälahden eteläranta on avohakkuualue ja hakkuiden paljastamat niemen kärjen rantakalliot näkyvät järvelle hyvin. Niemen kärki on maisemallisesti merkittävä (Kuva 67.). Hietapitoiset metsämaat ovat mäntyvaltaista tuoretta kangasta (MT), alarinteissä ja korpinkelmissä puusto on kuusivaltaista ja melko iäkästä.

Metsämaiden kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi kangasmetsien lajistoksi. Itälahden lajisto indikoi dys-oligotrofista vettä, jossa oli todettavissa merkkejä rehevöitymisestä. Ranta- ja vesikasvilajisto Itälahdella todettiin tavanomaiseksi. Järviruokoa kasvaa harvakseltaan koko lahden alalla (Kuva 66.). Oligotrofisuutta indikoivat mm. rantojen nuottaruohokasvustot. Alueen lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Kuva 66. Itälahden perukka lahden suulta kuvattuna. Järviruokoa kasvoi laajalti lahdella.

Kuva 67. Itälahden etelärannan maisemallisesti merkittävä kallioniemi.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Itälahden etelärannan kallioniemi on maisemallisesti

merkittävä ja tulisi jättää nykytilaansa.

19.6. Puurtisenlahti

Puurtisenlahti on itälahtea kapeampi ja suljetumpi kuin Itälahti. Puurtisenlahti on ruskeavetinen, mutapohjainen lahti, joka rajautuu perukassa osin hakattuun ja ojitettuun korpeen. Lahden suulla rannat ovat vähemmin liettyneitä, jolloin rannat todettiin osin hietapohjaisiksi. Lahti on melko matala kasvaen paikoin keskiosissakin ulpukkaa (Kuva 68.). Lahden kasvilajisto indikoi eu-dystrofisuutta. Rantavyöhykettä luonnehti yhtenäinen jouhisarakasvusto. Lahden pohjoisrannat on avohakattu kasvaen nuorta mäntymetsää (MT), sekapuuna runsaasti koivua (Kuva 69.). Etelärannan rinnemaat ovat MT -kangasta, valtapuuna mänty ja alarinteillä kuusi. Lahden suun alavat rannat todettiin paikoin kuusivaltaisiksi (MT) (Kuva 68.). Kauempana etelärannasta on suoritettu avohakkuita.

Kuva 68. Puurtisenlahden suun alava eteläranta. Ulpukkaa kasvaa koko lahden alalla.

Kuva 69. Puurtisenlahden kapea perukka. Kuvan vastarannan nuori metsä on MT -kangasta.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Puurtisenlahden perukka tulisi kapeutensa vuoksi jättää nykytilaansa.

19.7. Hirvosen lounaisranta

Hirvosen lounaisrantaa pitkin kulkee kapea ja korkea kalliojakso, joka on suurimmaksi osaksi peittynyt harjusoraan. Kalliomäistä johtuen lounaisranta on profiililtaan jyrkkä. Harjujakson pohjoispää kulkee aivan rantaviivaa pitkin ja tänne on muodostunut myös maisemallisesti merkittäviä jyrkkiä rantakallioita (Kuva 70.). Muutoin rantavyöhyke kallioisen harjun ja rantaviivan välissä on alavaa hietamaata, puustoltaan kosteapohjaista kuusivaltaista kangasmetsää (MT). Itse harjujakso on mäntyvaltaista tuoretta kangasta. Harjujakson lounaissivulla, harjun sivua myötäillen kulkee pitkä ja kapea isovarpuräme, joka on ojitettu. Rämeen ympäristöä ja harjujakson etelärinnettä on paikoin avohakattu.

Hirvosen lounaisrannat todettiin dys-oligotrofisiksi, hietapohjaisiksi rannoiksi, jossa paikoin oli rantavyöhykkeen kasvillisuudessa todettavissa rämerantojen piirteitä (dystrofinen). Matalilla, hietapohjaisilla rannoilla todettiin myös harvaa järviruokakasvustoa. Pienialainen, pitkä ja kapea Hirvosensaari lounaisrannan edustalla on maisemallisesti merkittävä harjusaari, joka kohoo vain vähän vedenpinnan tason yläpuolelle (Kuva 71.). Ainoana saarena Hirvosensaari on todennäköisesti Hirvosella todetun kuikan pesimäympäristöä (kuikka pesii lähes yksinomaan saarissa ja luodoilla).

Kuva 70. Hirvosen lounaisrannan kallioisen harjujakson pohjoispään rantakallioita

Kuva 71. Hirvosensaari on matala harjusaari (harjun lakea). Kuvassa saaren eteläpää

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Hirvosensaari pienialaisena ja maisemallisesti merkittävänä tulisi jättää nykytilaansa. Lounaisrannan harjujakson pohjoispään rantakalliot tulisi jättää nykytilaansa maisemallisesti merkittävänä (LIITTEET, Kartta 3.).

19.8. Suoniemi

Suoniemi on lähes vedenpinnan tasossa oleva hietasedimenttipatja (kuva 70.), jolle on kehittynyt ohutturpeinen isovarpuräme, jossa vuorottelevat saranevajuonteet ja harvapuustoiset rämejuonteet (Kuvat 71. ja 72.). Suoniemi on ojittamaton ja hakkaamatta. Suoniemen koillisranta on luonnontilaista dys-oligotrofista rantaa (Kuva 73.), jossa on todettavissa matalana kulkeva harjujakson koko Suoniemen pituudelta. Ko. harjujakso jatkuu etelässä Hirvosensaarena.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä. Suoniemi on luonnontilaisena maisemallisesti merkittävä ja Metsälain tarkoittama niukkapuustoinen suo.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Suoniemi on luonnontilainen, maisemallisesti merkittävä

ohutturpeinen suo järven pinnan tasossa sekä Metsälain tarkoittama harvapuustoinen suo, jonka vuoksi Suoniemi tulisi jättää nykytilaansa (LIITTEET, Kartta 3).

Kuva 72. Suoniemen kärkeä Hirvoselle päin kuvattuna. Suo on lähes vedenpinnan tasossa

Kuva 73. Suoniemen itäosan niukkapuustoista suota Hirvosen rannasta etelään kuvattuna.

Kuva 74. Suoniemen länsi- ja eteläosassa näkyy jään kulkusuunnan mukaista juotteisuutta.

Kuva 75. Suoniemen koillisrantaa etelään päin kuvattuna. Suo jää oikealle harjanteen taakse.

20. Tunnilanlampi (LIITTEET, Kartta 3.)

Tunnilanlampi on luoteis-kaakko -suuntainen liettynyt ja matala eutrofinen lampi, joka sijaitsee laakealla glasifluvialisella sedimenttipatjalla (Kuva 76.). Lampea ympäröivät mäntyvaltaiset tuoreet kankaat (MT), alavammilla kosteapohjaisilla paikoilla valtapuu on kuusi (MT). Puusto on keski-ikäistä. Lammen kaakkoissivu on avohakattu ja lammen länsirannalla on lehtipuiden (hies- ja rauduskoivua, harmaaleppä ja haapa) muodostama vyöhyke länsirannan peltojen ja lammen välissä. Alava pohjoisranta on ojitettu ja pohjoisrannassa on muutama pienialainen rehevöitynyt isovarpuräme.

Tunnilanlampea kiertää leveä järviruokovyöhyke, joka on korvannut aiemman sararahkahetteikön lammen rannoilla (Kuva 77.). Rehevöitymisen seurauksena ulpukkaa kasvaa koko lammen alalla ja lammen länsirannan saari on maatunut kiinni mantereeseen. Vesi lammessa on erittäin ruskeaa,

jonka vuoksi näkösyvyys jäi alle metriin.

Tunnilanlammen kasvilajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi eutrofisten ja eudystrofisten vesien lajistoksi. Lammen ympäristön kasvilajisto todettiin niin ikään monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi kangasmetsien, rämeiden ja kulttuuribiotooppien lajistoksi. Alueen lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Kuva 76. Tunnilanlampea kiertää leveä järviruokovyöhyke. Kuvaussuunta pohjoiseen.

Kuva 77. Lammen eteläpään umpeenkasvu vanhasta rantaviivasta on edennyt pitkälle.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Matala ja rehevöitynyt Tunnilanlampi ei sovellu rantarakentamiseen erityisen hyvin.

21. Ikamonlampi (LIITTEET, Kartta 4.)

Ikamonlampi on pienialainen rehevöitynyt lampi suunnittelualueen koillisrajalla. Lammen lounaisranta kuuluu suunnittelualueeseen. Lammen pohjoispäässä on ojitettu räme, joka rajautuu peltoihin lammen pohjoispuolella. Lounaisranta nousee melko jyrkkänä harjusorarinteenä. Rinnemaat ovat mäntyvaltaista tuoretta kangasta (MT), mutta lounaisrannan metsät on avohakattu ja vain lammen rantaa kiertää kapea suojapuuvyöhyke. Lounaisrannan sararahkavyöhyke on varsin leveä ja siinä kasvaa varsin runsaasti myös järviruokoa.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Ikamonlampi ei kapeutensa ja pienen kokonsa ja rehevöityneensä vuoksi sovellu erityisen hyvin rantarakentamiseen.

22. Pieni-Mieloo (LIITTEET, Kartta 4.)

Suunnittelualueeseen kuuluu Pieni-Mieloosta vain pohjoispään luoteiskulma. Suunnittelualueen vesialue on matalaa, pohjoisrannasta ruohottunutta lahtea, jota reunusta leveä sararahkahetteikkö. Pohjoisrannan pellot ulottuvat rantaan asti ja rantahetteikössä ja rantavesissä oli todettavissa selviä merkkejä rehevöitymisestä (mm. runsaasti järviruokoa ja ulpukkaa). Lounaisrantaa pitkin kulkee mökkitie, jonka takaa rantarinne nousee varsin jyrkkänä harjusoran peittämälle kalliokumpareelle. Kumpareen lakialue todettiin kuivaksi kankaaksi (VT) ja muu rinnemaa tuoreeksi kankaaksi (MT), pääpuulajina mänty. Kumpareen takan on pienialainen suopainauuma. Osa-alueen metsät on pääosin avohakattu tai nuorta taimikkoa.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

23. Hanlampi (LIITTEET, Kartta 4.)

Hanlampi on hietasedimentille muodostunut matala lampi, jonka luoteispuoli kuuluu suunnittelualueeseen. Lampea kiertää leveä järviruokovyöhyke ja järviruokoa kasvava sararahkavyöhyke (kuva 78.). Suunnittelualueen avovesialueella todettiin kauttaaltaan ulpukkaa (Kuva 79.), joka kuvaa hyvin lammen mataluutta. Ympäröivät metsät lammen ympärillä ovat nuorta MT -männikköä, kauempana rantavyöhykkeestä metsät on laajalti avohakattu tai kasvavat nuorta taimikkoa (MT -kankaita). Hanlammien länsisivulla kulkee paikallistie, jonka takana metsät on avohakattu tai kasvavat nuorta taimikkoa.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä. Hanlammella todettiin inventoinneissa varsin niukasti vesilintuja (yksittäisiä sinisorsia ja telkkiä).

Kuva 78. Hanlammien matalaa länsirantaa.

Kuva 79. Hanlammien avovesialueet kasvavat ulpukkaa, lummetta ja siimapalpakkia.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita

tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Rantojen mataluuden ja koko vesialueen mataluuden vuoksi Hanlampi ei sovellu rantarakentamiseen erityisen hyvin.

24. Luomanen (LIITTEET, Kartta 4.)

Luomanen on muodostunut laakealle, hietapitoiselle sedimenttipatjalle. Järvi on matala, hieta- ja hiekkapohjaiset rannat ovat paikoin soiset ja järven ympäristö kauttaaltaan alavaa harjusorasedimenttiä. Järven koillis- ja lounaisrannoilla on todettavissa monin paikoin vanhoja rantatöyryitä. Luomasen lounaispuolella on matala harjujakso. Luomanen on ruskeavetinen, dys-oligotrofinen vesi, jossa on todettavissa merkkejä rehevöitymisestä. Rantarakentamista Luomasella on niukasti.

24.1. Luomasen koillisranta

Luomasen koillisranta on laakea, hietapitoista harjusoraa. Vesikasvilajisto indikoi dys-oligotrofista vettä ja paikoin vesikasvillisuutta todettiin hyvin niukasti. Taustan metsät ovat mäntyvaltaista tuoretta kangasta (MT) (Kuva 81.) ja kuivaa kangasta (VT) oli todettavissa vain paikka paikoin. Osa metsistä on nuorta taimikkoa ja koillisrannan pohjoisosassa on suoritettu avohakkuita.

Osa-alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Osa-alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

24.2. Luomasen pohjoisranta

Pohjoisrannalla metsämaat ovat tuoretta kangasta (MT) ja osin kuivaa kangasta (VT). Alueella on suoritettu avohakkuita. Luoteispään alavimmat alueet ovat isovarpurämettä ja rannan läheisyydessä sararämettä ja saraluhtaa, joka on ojitettu. Hiekka- ja hietapohjaisten rantojen kasvilajisto indikoi dys-oligotrofista vettä sekä lahdelmissa ja rämeen edustalla dystrofista vettä. Vesi alueella on varsin ruskeaa, pohja todettiin liettyneeksi ja rantavyöhykettä kiersi leveä kelluslehtisten vyöhyke (ulpukkaa, uistinvitaa ja siimapalpakkoa). Erityisesti pelloilta ja soilta tulevien valtaojien suulla oli todettavissa taajaa järviruokokasvustoa.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä. Pohjoisrannan kesämökkirannassa todettiin rantasipin reviiiri (laji on NT-laji) ja pohjoisrannan luoteiskulman rantaluhdalla todettiin kurkipari pesimäympäristössään. Pohjoisrannan pienessä niemessä todettiin kalalokin pesintä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

24.3. Luomasen lounaisranta

Lounaisrannan metsämaat ovat kumpuilevaa harjusorarantaa, jonka metsät ovat pääasiassa mäntyvaltaista kuivaa kangasta (VT) (Kuva 83.). Siellä täällä oli todettavissa myös pienialaisia soistumia (rämeitä). Lounaisrannalla oli todettavissa vanhaa rantatöyrästä. Luomasen lounaisosa on matalaa hietapohjaista rantaa, jossa kelluslehtisiä voi todeta yli sadan metrin päässä rantaviivasta (Kuvat 80. ja 82.). Matalan lounaisrannan vesikasvilajisto indikoi järven rehevöitymistä: leveällä rantaterassilla todettiin laajalti mm. ulpukkaa, lummetta, siimapalpakkoa ja uistinvitaa. Lounaisrannalla on muutamia kesäasuntoja ja kauempana rannasta järveä kiertää paikallistie.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä. Lounaisrannalla todettiin telkkäpoikue sekä saalistavia kalatiiroja.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

24.4. Luomasen kaakkoisranta

Kaakkoisrannan metsät ovat paikoin lehtomaisempia (OMT) ja kaakkoisrannalla on myös pienialaisia peltoja sekä rakennettua aluetta. Pääosin kaakkoisrannan metsät todettiin MT - kankaiksi. Puusto on pääosin nuorta taimikkoa tai avohakkuualueita, kookkaampaa metsää oli todettavissa lähinnä kaakkoisrannan niemessä. Suurin osa kaakkoisrannan niemestä ja lahtien ympäristöstä on entistä peltomaata, joka kasvaa nykyisin nuorta koivikkoa. Alavuutensa vuoksi kaakkoisranta, erityisesti lounaisosan lahden ympäristö, on tulvaherkkää ja osin soistunutta (saranevaa ja sararämettä).

Lounaiskulman lahdesta alkaen koko lounaisrannan alueella oli laajalti todettavissa ulpukkaa, lummetta ja siimapalpakkoa (kuva 82.). Metsien lajisto todettiin järven muita osia monipuolisemmaksi (OMaT, AthT), mutta tavanomaiseksi. Kulttuurilajiston osuus metsämaiden kasvillisuudessa todettiin merkittäväksi.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä. Luomasen lounaiskulman matala lahti rantasoineen todettiin merkittäväksi sammakoiden lisääntymisympäristöksi (lajistosta todettiin tavallinen sammakko ja rupikonna). Kaakkoisrannan niemen kärki on maisemallisesti merkittävä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Lounaiskulman matala lahti rantasoineen tulisi jättää nykytilaansa merkittävänä sammakoiden lisääntymisympäristönä (LIITTEET, Kartta 4). Kaakkoisrannan kapea niemenkärki on maisemallisesti merkittävä, jonka vuoksi se tulisi jättää nykytilaansa (LIITTEET, Kartta 4).

Kuva 80. Matalaa, hietapohjaista lounaisrantaa etelään päin kuvattuna.

Kuva 81. Luomasen kaakkois- ja itärannan metsät ovat mäntyvaltaista MT-kangasta.

Kuva 82. Luoteisrantaa etelästä kuvattuna. Kuvassa näkyy Luomasen mataluus.

Kuva 83. Luomasen lounaisrannan mäntyvaltaista MT- ja VT -kangasta.

25. Kaita (LIITTEET, Kartta 4.

Kaita on kallioperän murroslaaksoon kasautuneen glasifluvialisen sedimenttipatjan päälle muodostunut kapea ja pitkä järvi, jonka luoteis- ja kaakkoispäät ovat soisia ja rannoiltaan maatumeneita. Kaita on selvästi rehevöitynyt, eu-dystrofinen vesi.

25.1. Kaidan pohjoisranta

Kaidan pohjoissranta on alavaa hietapitoista harjusorاماata, jossa on todettavissa laajaa soistumista. Rantarämeet jatkuvat luoteis-kaakko -suunnassa paikoin kuusivaltaisina korpijuotteina (Kuva 84.). Kaakossa pitkä suojuote päättyy paikallistien eteläpuolella olevan Mustikkalammen rämerannaksi. Pohjoisrannan metsämaat ovat kuusta ja mäntyä kasvavia tuoreita kankaita (MT), jotka vaihettuvat kauempana rannasta mäntykankaiksi (MT). Pohjoisrannan metsät on laajoilta alueilta avohakattu kasvaen lähinnä nuorta mäntytaimikkoa. Pohjoisrannan eteläosassa on avohakkuualueita paikoin Kaidan rantaan asti. Kaikki pohjoisrannan suot on ojitettu.

Pohjoisrannan vesikasvilajisto indikoi dys-oligotrofista ja lahdelmissa ja suojaisilla rannoilla eu-dystrofista vettä. Rantavyöhyke oli osin kasvitonta hietapohjaa, mutta matalilla rannoilla oli todettavissa myös harvaa järviruokokasvustoa ja lahdelmien liettyneillä pohjilla todettiin varsin laajoja ulpukkakasvustoja (Kuva 85.). Vesi järvessä todettiin hyvin ruskeaksi.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

Kuva 84. Pohjoisrannan rämerantaa, joka kauempana rannasta vaihtuu MT -kankaaksi.

Kuva 85. Pohjoisrannan sararantaa, jossa kasvaa laajalti myös järviruokoa harvana kasvustona.

Kuva 86. Kaidan kapean luoteispään rehevää lahden suuta länsirannan pelloilta kuvattuna.

Kuva 87. Luoteispään alun perin suorantainen lahti on kasvamassa umpeen. Takana lahden suu.

25.2. Kaidan luoteispää

Kaidan luoteispää on kapea, voimakkaasti rehevöitynyt lahti, jonka länsirannalla on rinnepeltoja (Kuva 86.). Lahden perukka on luhtaa ja korpea, jonka läpi virtaa joki Avitlammesta kohti Kaitaa. Luoteispään länsiranta on jyrkkärinteinen, itäranta on alavaa ja soista. Itäranta ja lahden perukka on ojitettu. Lahden ympäristön metsät on paikoin hakattua mäntykangasta (MT).

Kaidan luoteispää on pitkälle rehevöitynyt ja kasvaa vähitellen umpeen (Kuva 87.). Lahdella oli todettavissa luhdille tyypillinen, monipuolinen kasvilajisto. Alkuperäislajistosta todettakoon mm. lakka, isokarpalo, suokukka, pyöreälehtikihokki ja pitkälehtikihokki sekä leväkkö. Rehevöitymistä indikoivat esim. leveäosmankäämi, lumme ja ulpukka. Korven lajisto todettiin myös monipuoliseksi ja korven läpi virtaavan joen kasvilajisto indikoi selvää rehevöitymistä. Kapeana ja umpeen kasvavana lahtena Kaidan pohjoispää ei sovellu rantarakentamiseen.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä. Alueella todetuista vesi- ja rantalinnuista mainittakoon telkkä ja sinisorsa ja metsälajistosta alueella pyörinyt pikkukäpylintupoikue.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Kaidan luoteispään kapea lahti ei sovellu rantarakentamiseen kapeutensa ja umpeen kasvun vuoksi.

25.3. Kaidan lounaisranta

Kaidan lounaisranta muodostuu entisistä Putkilahden pelloista, jotka on istutettu koivulle (Kuva 88.), sekä yhä käytössä olevista Karppilan ja Airakselan pelloista. Pellot on raivattu hietapitoiseen harjusorarinteeseen. Vain pienet lounaisrannan niemet ovat säilyneet metsäisinä. Rantaterassi on varsin kapea ja laskee melko jyrkkänä. Pohja on liettynyt. Kapeaa rantavyöhykettä hallitsee järviruoko, ja vesikasvilajisto indikoi eutrofisuutta (kuva 89.). Vesi todettiin hyvin ruskeaksi. Kokonaisuudessaan alueelle on tyypillistä suuri kulttuuribiotooppien tyypilajien osuus kasvilajistossa. Alkuperäisbiotooppeja ei todettu.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

25.4. Kaidan kaakkoispää

Kaidan kaakkoispää, paikallistien eteläpuolella on rannoiltaan soinen (sararahkaturvetta) ja kauttaaltaan varsin matala eu-dystrofinen vesi. Lahti on hietasedimenttipatjalla. Rantasuot on ojitettu ja vesi lahdella on hyvin ruskeaa. Lahden länsirannasta lähtee perattu joki Inkiseen. Lahden itäranta on avohakattu (Kuva 88 tausta.). Lahden eteläosan maisemaa hallitsevat kaksi rantoja kiertävää suurjännitelinjaa.

Rantahetteikön lajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi rantanevojen lajistoksi. Vesikasvilajisto todettiin tavanomaiseksi dystrofisten vesien lajistoksi, kelluslehtisiä todettiin laajalti lahden alueella. Lahden ympäristön metsien lajisto tavanomaiseksi tuoreiden kankaiden (MT) lajistoksi. Paikoin oli todettavissa lehtomaisia alueita (OMaT), joissa lajisto niin ikään todettiin tavanomaiseksi. Myös alueen lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä. Lahden kapea ja hetteinen eteläosa ei sovellu rantarakentamiseen erityisen hyvin ja eteläosan länsiranta on lähes puutonta rantanevaa, jonka vuoksi se on maisemallisesti merkittävä (Kuva 88.).

Kuva 88. Kaidan kaakkoispään lahti lounaisrannalta kuvattuna (kahden kuvan kollaasi).

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Kapea eteläpää ei sovellu hetteisyytensä ja mataluutensa vuoksi rantarakentamiseen. Lisäksi eteläosan kapean lahden puuton rantaneva on maisemallisesti merkittävä, jonka vuoksi alue tulisi jättää nykytilaansa (LIITTEET, Kartta 4.).

26. Avitlampi (LIITTEET, Kartta 4.)

Avitlampi on kallioperän murroslinjaan muodostunut luoteis-kaakko -suuntainen lampi. Lampi on pitkä, kapea (Kuva 90.). Kahta länsirannan kalliojyrkännettä lukuun ottamatta (kuva 91.) koko osa-alue on glasifluviaalisen sedimentin peitossa. Hietapitoiset harjusorakerrokset ovat muokanneet maisemaprofiilin hyvin loivaksi ja laakeaksi (Kuva 89.).

Alueen metsät ovat mäntykangasta (MT), pohjois- ja eteläpään alavat soistumat ovat kuusivaltaisia korpimaisia metsiä, jotka on ojitettu (Kuva 92.). Alueen metsät on pääosin avohakattu tai kasvavat nuorta taimikkoa (Kuva 89. ja 91.). Itä- ja länsirantaan on jätetty hakkaamattomia vyöhykkeitä, mutta etelä- ja pohjoispään metsät on avohakattu rantaan asti.

Avitalmpi on leveäterassin dystrofinen vesi. Lammen vesi on hyvin ruskeaa. Paikoin runsas järviruoko indikoi alkavaa rehevöitymistä. Lammen eteläosa ei kapeutensa vuoksi sovellu rantarakentamiseen erityisen hyvin. Lammen länsirannan kaksi avokalliota ovat maisemallisesti

merkittäviä (kuva 91.). Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä. Lammen koillisirannan lahdelmassa todettiin kurkipari, joka ilmeisesti piilotteli poikasiaan saraikkoisessa lahdessa.

Kuva 89. Avitlammen koillisirantaa. Taustalla laaja, nuorta koivua kasvava hakkuuaukea.

Kuva 90. Avitlammen kapea eteläpää. Eteläpää on dystrofinen ja hyvin ruskeavetinen.

Kuva 91. Itäsiirannan kangasrousku ja länsirannan maisemallisesti merkittävä rantakallio (taustalla).

Kuva 92. Avitlammen metsät ovat MT-kankaita, alavat kosteapohjaiset alueet ovat korpimaisia.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Avitlammen eteläpää tulisi kapeutensa vuoksi jättää rantarakentamisen ulkopuolelle. Länsirannan kaksi kalliojyrkännettä ovat maisemallisesti merkittäviä, jonka vuoksi ne tulisi jättää nykytilaansa (LIITTEET, Kartta 4.).

27. Inkinen (LIITTEET, Kartta 4.)

Inkinen on muodostunut laakeaan harjusorasedimenttipatjalle muodostuneeseen altaaseen. Koillisiranta on harjualueita ja se on raivattu lähes kokonaan pelloiksi. Osa pelloista on metsitetty. Koillisirannalla on myös pieni harjusaari, joka on maatonut kiinni mantereeseen. Pohjoisiranta on laakeaa, osin soista hietasedimenttiä (Kuva 93.). Länsi- ja etelärannat ovat hieman kallioisempia,

mutta loivaprofiilisia ja pääosin harjusoramaastoa (Kuva 96.). Inkisen eteläpäässä on ollut kapea korpijuote, joka on raivattu pelloksi, mutta kasvaa nykyisin lehtimetsää (hies- ja rauduskoivua, raitaa ja harmaaleppää).

Kaikki Inkisen ympäristön suot on ojitettu. Inkisen koillis- ja pohjoisranta pitkin kulkee taaja järviruokovyöhyke (kuva 94.), joka indikoi voimakasta rehevöitymistä. Inkisen pohjois- ja eteläpää todettiin laajalti kelluslehtisten peittämäksi (ulpukka, siimapalpakko, uistinvita, lumme mm.) (Kuva 95.) ja lahdelmissa todettiin jouhisaran ohella taajat järviruokokasvustot. Inkinen on eutrofinen, hyvin ruskeavetinen järvi. Inkisen ympäristön metsät ovat MT-kankaita, jotka on pääosin avohakattu. Vain rantavyöhykkeeseen on jätetty puustoa. Koillisranta on peltomaata. Osa alueen peltomaista on metsitetty. Rantarakentamista todettiin Inkisellä vähän, lähinnä etelärannalla ja koillisrannan niemessä.

Kuva 93. Inkisen pohjoisranta on matala ja osin soistunut. Kuvan keskellä kuikan pesimäluoto.

Kuva 94. Inkisen länsirantaa kiertää taaja järviruokovyöhyke. Takana koillisrannan pellot.

Kuva 95. Matalan Inkisen eteläpäässä koko vesialue kasvaa kelluslehtisiä. Kuva lounaaseen.

Kuva 96. Inkisen länsirannan MT -kangasta rannasta kuvattuna. Taustalla laaja avohakkuu.

Inkisen pohjoispuolella oleva pieni nebareunainen **Matolampi** on dystrofinen vesi, jota ympäröivät saranevat ja isovarpurämeet on ojitettu. Ympäröivät metsät ovat mäntykankaista (MT) ja osin hakattuja tai nuoria taimikoita. Lajisto lammen alueella todettiin tavanomaiseksi eikä liito-oravalle soveltuvaa elinympäristöä todettu. Lampi on alle 2ha, jonka vuoksi se tulisi jättää nykytilaansa.

Matolampi ei sovellu rantarakentamiseen pienen kokonsa ja soisuutensa vuoksi

Inkisen alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä. Inkisen pohjoispään luotojen lähistöllä oleili inventointiaikana kuikkapari poikasensa kanssa. Inkisen länsipuolen metsässä todettiin varpushaukan pesintä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Inkisen pohjoispään pienet luodot tulisi jättää nykytilaansa kuikan pesimäympäristönä. Inkisen pohjoispuolen pienialainen (alle 2ha) Matolampi tulisi pienen kokonsa vuoksi jättää nykytilaansa.

28. Mustikkalampi (LIITTEET, Kartta 4.)

Mustikkalampi Inkisen itäpuolella on pienialainen sedimenttipatjalle muodostunut dystrofinen vesi. Lampi on mutapohjainen, matala ja hyvin ruskeavetinen. Lampea ympäröivät mäntyvaltaiset tuoreet kankaat (MT). Puusto on avohakattu lammen itä- ja eteläpuolelta, muualta puusto on keski-ikäistä. Lammen pohjoispuolelta kulkee paikallistie ja etelärantaa pitkin suurjännitelinja. Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Pienen kokonsa vuoksi (alle 2ha) lampi tulisi jättää nykytilaansa.

29. Haukilampi (LIITTEET, Kartta 4.)

Haukilampi on matala, sedimenttipatjalle muodostunut eu-dystrofinen vesi (Kuvat 97. ja 98). Lammen kaakkois- ja itärannan puolella on harjusoran peittämiä kalliomäkiä, jonka vuoksi itäpuoli on maisemaprofiililtaan jyrkempi. Länsi- ja pohjoispuoli on laakeaa harjusorasedimenttiä. Lammen pohjoispään yli kulkee sähkölinja (näkyv heikosti kuvassa 98.) ja eteläpäässä on viljelyksiä lähes rantaan asti. Lammen pohjoispään rämeet ja rantojen korpijuotteet on ojitettu. Lammen ympäristön metsät ovat mäntyvaltaista tuoretta kangasta (MT), jotka on pääosin avohakattu lammen kaakkois- ja länsipuolelta. Myös lammen pohjoispuolella todettiin avohakkuualue (näkyv Kuvan 98. taustalla)

Haukilammen kasvilajisto todettiin rehevöitymisen vuoksi varsin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi eu-dystrofisten vesien lajistoksi. Ympäristön metsien ja kulttuuribiotooppien kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueen lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

Kuva 97. Haukilammen länsirantaa pohjoiseen kuvattuna. Taustametsän aukko on peltomaata.

Kuva 98. Rehevöityneen Haukilammen pohjoisranta sähkölinjan alta kuvattuna.

30. Suuri-Majoo (LIITTEET, Kartta 4.)

Suuri-Majoo on ruhjelaaksoon muodostunut, harjusorarantainen dystrofinen vesi. Ruhjelaakso jatkuu lammen eteläpuolelle, jossa on Pieni-Majoo. Suuri-Majoosta on vedetty oja Pieni-Majooseen. Suuri-Majoota kiertää yhtenäinen jouhisaravyöhyke (Kuvat 99. ja 100.) ja lammen pohjoispäästä lukuun ottamatta vesikasvilajisto indikoi dystrofisuutta. Pohjoispää on jonkin verran rehevöitynyt toimintansa lopettaneen maatilán kohdalla (Kuva 100.). Suuri-Majoo on metsien ympäröimä lampi, jonka puustoa on osittain hakattu itä- ja etelärannasta (kuva 99.). Metsät ovat mäntyvaltaisia tuoreita kankaita (MT). Alavilla paikoilla lammen eteläpäässä sekä länsi- ja koillisrannalla oli todettavissa sekapuuna myös kuusta. Pienialaiset soistumat todettiin niukkalajisiksi korviksi. Pohjoisrannalla, maatilán ympäristössä oli todettavissa myös lehtimetsää (metsitettyjä peltoja). Maatilán ympäristössä kenttäkerroksen lajisto indikoi lehtomaisuutta (OMT, paikoin OMaT).

Kuva 99. Suuri-Majoon dystrofista itärantaa. Taustalla näkyy itärannan hakkuuaukea.

Kuva 100. Suuri-Majoon luoteisranta on hieman rehevöitynyt. Lammen vesi on hyvin ruskeaa.

Alueen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä. Maatilán puutarhassa todettiin viitakerttunen

pesimäympäristössään.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

31. Kalaton (Metsäsianvuori) (LIITTEET, Kartta 4.)

Kalaton on ruhjelaaksoon kasautuneen harjusorasedimentin päälle muodostunut dystrofinen vesi. Sen itäpuolella on kalliomäki (Metsäsianvuori) ja luoteissivulla harjusoran peittämä kalliomäki. Muutoin lammen ympäristö on alavaa. Lampea ympäröi rämealue, ja lammen pohjoispään rämeeltä on vedetty oja Kaakkolampeen. Ympäröivät metsät ovat mäntyvaltaista tuoretta kangasta (MT), jota on hakattu lammen eteläosista. Kalattoman ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä. Kalaton on pienialainen (alle 2ha). Kalattoman itärannalla olevan Metsäsianvuoren kallioalue on maisemallisesti merkittävä (LIITTEET, Kartta 4.).

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Kalaton on pienialainen vesi (alle 2ha), jonka vuoksi se tulisi jättää nykytilaansa. Kalattoman itärannan Metsäsianvuori on maisemallisesti merkittävä, jonka vuoksi se tulisi jättää nykytilaansa. Metsätalous alueella on mahdollista, mutta avohakkuuta tulisi välttää (LIITTEET, Kartta 4.).

32. Kaakkolampi (LIITTEET, Kartta 4.)

Kaakkolampi on sedimenttipajalle muodostunut matalahko lampi, jota ympäröivät rantarämeet. Lammen vesirajaa reunustaa yhtenäinen jouhisaravyöhyke ja lammella oli todettavissa varsin laajalti ulpukkaa (Kuvat 101. ja 102.). Ranta- ja vesikasvilajisto indikoi dystrofisuutta. Rantavyöhykkeen lajisto indikoi lievää rehevöitymistä. Kaakkolampea ympäröivät suot on ojitettu ja lammen vesi on hyvin ruskeaa. Ympäröivät metsät on hakattu tai ovat nuorta sekapuustoista taimikkoa (Kuva 102.). Kaakkolammen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Kuva 101. Hieman unohtuneen oloisen Kaakkolammen rantaa kiertää jouhisaravyöhyke.

Kuva 102. Matalan Kaakkolammen pohjoispää ja pohjoisrannan hakkuualueen taimikkoa.

Suositus. Alueella ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Hetteisyytensä ja mataluutensa vuoksi Kaakkolampi ei sovellu erityisen hyvin rantarakentamiseen.

33. Suuri-Saarinen (LIITTEET, Kartta 5.)

Suuri-Saarinen on muodostunut harjusoran täyttämään kallioperän murroslaaksoon. Länsiosan Vihavaisenlahti on jyrkkärinteinen sekä kapea ja etelärannan Laukkasenmäki on jyrkkärinteinen ja osin kallioinen, mutta muuten Suuri-Valkeinen on vesialueena yhtenäinen ja rannoiltaan loiva. Järvellä on vain yksi pienialainen harjusaari. Suuri-Saarinen on dys-oligotrofinen vesi, joka on paikoin rehevöitynyt. Metsät järven ympärillä ovat talousmetsiä, hakkuita alueella on tehty varsin paljon (Kuva 108.). Järven rantoja kiertävät itä- ja pohjoisrannalla paikallistiet. Rantarakentamista järvellä on melko vähän, pääasiassa itä- ja pohjoisrannalla.

33.1. Suuri-Saarisen pohjoisranta

Suuri-Saarisen pohjoisranta on hietapohjaista dys-oligotrofista rantaa, jossa kasvaa harva järviruoko- ja jouhisaravyöhyke (Kuvat 103. ja 104.). Paikoin rantavyöhyke on lähes kasviton. Järviruo'on määrä kasvaa rantavyöhykkeessä vähitellen lähestyttäessä itäpään viljelyalueita, jotka ulottuvat rantaan asti. Rantaterassi pohjoisrannalla on leveä ja pitkälle matala.

Pohjoisrantaa on jonkin verran rakennettu, muutoin rannat ovat tuoretta mäntyvaltaista kangasmetsää (MT). Lähempänä rantaa kuusen osuus puustossa kasvaa ja aivan rantavyöhykkeessä puusto on tavanomaista rantavyöhykkeen lehtipuuvaltaista sekametsää, valtapuina hies- ja rauduskoivu sekä harmaaleppä. Pohjoisrannan kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Pohjoisrannalla tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

33.2. Suuri-Saarisen itäranta

Suuri-Saarisen itäranta on hietapitoista harjusorarantaa, jossa vuorottelevat avoimet lahdelmat ja loivarinteiset kallioniemet. Niemien edustan rannat laskivat jyrkemmin, jonka vuoksi vesikasveja niiden edustalla kasvoi varsin niukasti. Todettu vesikasvilajisto indikoi dys-oligotrofisuutta. Lahdelmien matalat rannat kasvoivat taajasti jouhisaraa ja järviruokoa. Lahdelmien lajisto indikoi eutrofisuutta (Kuva 107.). Erityisesti itärannan pohjoispään lahti, jossa viljelykset ulottuvat rantaan asti, oli rehevöityminen todettavissa varsin selvästi. Rantametsät itärannan alueella ovat mäntykankaita (MT), jotka on pääosin avohakattu, kuin myös itärannan kautta kulkevan voimalinjan alue. Itärannan kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu

merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Itärannalla tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

33.3. Suuri-Saarisen eteläranta

Paikoin jyrkkärinteinen Laukkasenmäki muodostaa Suuri-Saarisen etelärannan, josta johtuen eteläranta rantaterassi on kapea ja ranta varsin nopeasti syvenevä. Paikoin niukka vesikasvilajisto indikoi dys-oligotrofisuutta (Kuva 105.). Kohti Vihavaisenlahtea mentäessä vesi muuttuu ruskeammaksi, rannat ovat osin liettyneitä ja vesikasvilajisto indikoi dystrofisuutta. Vihavaisenlahden perukka on matala ja liettynyt sekä lajistoltaan tyypillistä dystrofista sararahkarantaa. Itse Laukkasenmäki on jyrkkärinteinen, ohuen sorakerroksen peittämä kalliomäki, jossa siellä täällä näkyi pieniä avokallioalueita. Laukkasenmäen alarinteet todettiin mäntyvaltaisiksi tuoreiksi kankaiksi (MT), ylärinteet ja lakialueet laajalti avohakatuiksi (MT- ja paikoin VT -kangasta). Rannoilla ja Vihavaisenlahden perukassa valtapuiksi todettiin kuusi (MT -kangasta). Lahden perukassa on ojitettu korpi. Laukkasenmäen pohjoisrannalla on pienialainen ja laakea Saarisensaari, joka on järven ainoana saarena maisemallisesti merkittävä (LIITTEET, Kartta 5.). Etelärannan ja Laukkasenmäen kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä. Saarisensaaren ympäristössä todettiin vakituisesti neljä kuukaa inventointiaikana. Vihavaisenlahdessa todettiin majavan pesä ja majava työssään. Vihavaisenlahden suulla, Laukkasenmäen rinteessä todettiin harmaahaikarapariskunta puussa pesimäpaikalla.

Suositus. Etelärannalla tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Saarisensaari on maisemallisesti merkittävä ja pienialainen (alle 2ha), jonka vuoksi se tulisi jättää nykytilaansa.

33.4. Suuri-Saarisen länsiranta

Matikaisenlahden pohjoisranta Suuri-Saarisen länsiosassa kuuluu suunnittelualueeseen. Lahden perukka on dystrofinen ja mutapohjainen. Pohjoisrantaa lahden suulle tultaessa ranta muuttuu dys-oligotrofiseksi. Pulkkilan ja Saarisen tilojen kohdalla, jossa viljelykset ulottuvat rantaan asti, ranta- ja vesilajisto indikoi selvää rehevöityneisyyttä (Kuva 106.). Itärannan pohjoisosan tapaan tiheä järviruokokasvusto reunustaa rantaviivaa. Ravinteisuuden vuoksi vesikasvilajisto todettiin varsin monipuoliseksi, mutta lajistoltaan tavanomaiseksi. Osa-alueen rantametsät ovat mäntyvaltaisia tuoreita kankaita (MT), paikoin oli todettavissa penialaisia korpijuotteita, joissa kasvoi runsaammin myös kuusta. Metsät todettiin lajistoltaan tavanomaisiksi talousmetsiksi. Länsirannan kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä. Matikaisenlahden etelärannalla olevan niemen kärjen pienellä luodolla todettiin kuikan pesintä.

Suositus. Länsirannalla tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä,

merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

Kuva 103. Suuri-Saamisen oligotrofista pohjoisrantaa itään päin kuvattuna.

Kuva 104. Suuri-Saamisen pohjoisrantaa länteen päin kuvattuna. Rantametsät ovat MT-kangasta.

Kuva 105. Suuri-Saamisen oligotrofista etelärantaa Laukkasenmäen itärannasta.

Kuva 106. Matikaisenlahden eutrofista pohjoisrantaa. Etualan kuikat pesimäluodollaan.

Kuva 107. Suuri-Saamisen itärannan lahdelmat

Kuva 108. Suuri-Saamisen metsät ovat

ovat eutrofisia. Kuva Lehtolan alueelta.

talousmetsiä. Kuvassa etelärannan metsää.

34. Pieni-Saarinen (LIITTEET, Kartta 5.)

Pieni-Saarinen on kallioperän ruhjelaaksoon muodostunut hyvin ruskeavetinen eu-dystrofinen vesi (Kuva 109.), jonka itäranta kuuluu suunnittelualueeseen. Sitä ympäröivät jyrkkärinteiset ja kallioiset mäet, joista suurin ja maisemallisesti merkittävä on Ruunavuori lammen länsipuolella, suunnittelualueen ulkopuolella. Pieni-Saarisien etelä- ja pohjoispäässä ruhjelaaksot jatkuvat kapeina, ojitettuina suojuotteina (niukkalajista korpea ja isovarpurämettä). Toinen pohjoispään ruhjelaaksoista jatkuu maakannaksen jälkeen Vihavaisenlahtena Suuri-Saarisella. Pieni-Saarisien ympäristön metsät ovat pääasiassa nuoria, ensiharvennusvaiheen tuoreita kankaita (MT) (Kuva 110.). Alarinteillä puusto on mäntyä ja kuusta, ylärinteillä lähes yksinomaan mäntyä. Hakkuuaukeiden nuorissa taimikoissa on sekapuuna runsaasti myös koivua. Ruunavuoren alueella oli todettavissa myös karua mäntykangasta (CIT).

Pieni-Saarisien ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Kuva 109. Pieni-Saarinen on eu-dystrofinen vesi. Kuvassa eteläpäättä.

Kuva 110. Tyypillistä Pieni-Saarisien alueen metsää. Nuorta sekametsää (MT) itärannalla.

Suositus. Pieni-Saarisella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

35. Pieni Vitikkalampi (LIITTEET, Kartta 5.)

Pieni Vitikkalampi on harjusorasedimentille muodostunut hyvin ruskeavetinen rämerantainen lampi. Lammen ympäristön rämeet ja alavat kosteapohjaiset alueet on ojitettu. Lammen rantoja reunustaa yhtenäinen jouhisaravyöhyke ja lammen vesikasvilajisto indikoi dystrofisuutta. Ympäröivät metsät ovat tuoretta mäntykangasta (MT). Puusto lammen itäpuolelta on avohakattu, lammen länsipuolen puusto on taimikkoa ja keski-ikäistä männikköä. Pieni Vitikkalampi on

pienialainen (noin 1ha). Pieni Vitikkalammen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Pieni Vitikkalamella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Pienen kokonsa vuoksi Pieni Vitikkalampi tulisi jättää nykytilaansa.

36. Suuri Vitikkalampi (LIITTEET, Kartta 5.)

Suuri Vitikkalampi on alavarantainen harjusorasedimentille muodostunut lampi, jonka lounais- ja pohjoisrantaa kiertävät pellot. Muu rantavyöhyke on tuoretta kangasmetsää, joka on avohakattu tai nuorta taimikkoa (Kuva 113.). Lammen rantaa kiertää kapea suojapuuvyöhyke. Paikallistie kulkee lammen pohjoisrantaa leikaten ja kiertyy itärantaa pitkin kohti kaakkoa.

Suuri Vitikkalampi on eu-dystrofinen lampi, jonka vesi on hyvin ruskeaa. Rantavyöhykkeen vesikasvilajisto indikoi kohonnutta ravinteisuutta (Kuvat 111. ja 112.) kasvaen mm. leveäosmankäämiä ja runsaasti uistinvitaa sekä paikoin paljon lummetta ja ulpukkaa. Rantoja kiertää yhtenäinen jouhisaravyöhyke. Suuri Vitikkalammen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Kuva 111. Pohjoisrantaa itään päin kuvattuna. Etualalla mm. leveäosmankäämiä.

Kuva 112. Pohjoisrantaa länteen kuvattuna. Etualalla uistinvitaa ja ulpukkaa.

Kuva 113. Suuri Vitikkalammen etelärantaa (kolmen kuvan kollaasi). Lammen rantametsät on pääosin avohakattu kasvaen nuorta koivutaimikkoa. Etelärantaa kiertää kapea jouhisaravyöhyke.

Suositus. Suuri Vitikkalammella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

37. Otamalampi (LIITTEET, Kartta 5.)

Otamalampi on muodostunut matalaan lounas-koillinen -suuntaiseen hietasedimenttitaaksoon. Kyseessä on hiedan täyttämä ruhjelaakso, sillä lammen etelärannalla on jyrkkärinteisiä avokallioita. Lampeen tulee ojituksia mm. Kakslammilta ja Römminniitulta sekä muutamilta muilta suojuotteilta. Lisäksi lammen etelärantaan ulottuu laajat viljelykset ja lampeen johdetaan Kommerkylän peltoaukean vesiä. Em. tekijä ovat aiheuttaneet lammen voimakkaan liettymisen ja rehevöitymisen. Lampi on eu-dystrofinen, lammen vesi on hyvin humuspitoista ja vesi erittäin ruskeaa (Kuva 114.). Lammen ympäristön metsät on lähes kokonaan avohakattu kasvaen nuorta sekametsätaimikkoa (mäntyä ja koivua) (Kuva 115.). Rantavyöhykkeeseen on jätetty paikoin kapea suojapuuvyöhyke. Kookkaampaa puustoa oli todettavissa vain lammen eteläpuolella kulkevan tien takana. Otamanlammen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Kuva 114. Kuva pohjoisrannasta. Veden tummuus johtuu suuresta humuspitoisuudesta.

Kuva 115. Otamanlammen koillisrannan nuorta sekametsää.

Suositus. Otamanlammella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

38. Kakslammit (LIITTEET, Kartta 5.)

Kakslammit ovat hitaasti umpeen soistuva lampipari, joiden välille on muodostunut rämevyöhyke (isovarpurämettä). Lammet ovat muodostuneet laakealle harjusorapatjalle. Eteläisen lammen ympärillä oleva räme sekä lampien välinen räme on ojitettu, pohjoisemman lammen itärantaa kiertävä räme on ojittamaton. Kakslammit ovat hyvin ruskeavetisiä lampia, joiden rantavyöhykkeen kasvilajisto ja niukka vesikasvilajisto todettiin tyypilliseksi dystrofisten vesien lajistoksi. Ympäröivät metsät ovat mäntykankaita (MT), jotka on pääosin avohakattu kasvaen koivutaimikkoa tai ovat nuorta ensiharvennusvaiheen männikköä. Alavimmilla paikoilla oli todettavissa pienillä aloilla lehtomaisuutta (OMT) – näin erityisesti Kakslampien pohjoispään alueella. Metsien kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi kangasmetsien lajistoksi. Pohjoisemman lammen pohjoispäähän oli inventointiaikaan rakenteilla grillikatos, muutoin rannat ovat rakentamattomia. Lampien länsipuolelta kulkee suurjännitelinja, jonka ympäriltä metsät on hakattu pois.

Kakslampien ja lampien ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Kuva 116. Kakslammit ovat hete- ja rämerantaisia. Taustalla lampien välinen kannas

Kuva 117. Pohjoisemman lammen pohjoispään hetteitä. Taustametsät on hakattu.

Suositus. Kakslammilla tai lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Pienialaisina (alle 2ha) Kakslammit tulisi jättää nykytilaansa.

39. Kaipolanlampi (LIITTEET, Kartta 5.)

Kaipolanlampi on harjusoran täyttämään ruhjelaaksoon muodostunut eu-dystrofinen vesi. Lammen

kapean itäpään molemmilla rannoilla on pienialaiset avokalliot, muutoin maisemaprofiili lammen ympäristössä on varsin laakea. Lampea ympäröi sararahkahetteikkö, joka matalammalla eteläsivulla ulottuu paikoin varsin pitkälle rantaviivasta. Lammen lounaisrannalla on pienialainen isovarpuräme. Kaipolanlammen luoteisrantaan ulottuvat Lampilan tilan pellot ovat lisänneet lammen ravinteisuutta. Lammen alueella todettiin varsin runsaasti mm. ulpukkaa. Kaipolanlammen ympäristö metsät todettiin pääasiassa mäntyvaltasiksi tuoreiksi kankaiksi (MT). aivan peltojen reunustoilla lehtipuiden osuus puustossa kasvoi merkittävästi, mutta iäkästä lehtipuusto ei todettu. Lounais- ja kaakkoissivun kosteapohjaisissa notkelmissa kuusten osuus puustosta kasvoi merkittävästi ja paikoin oli todettavissa korpimaisuutta, vaikka aitoja korpia ei todettukaan.

Kaipolanlammen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä

Suositus. Kaipolanlammella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

40. Otamalahti (LIITTEET, Kartta 5.)

Otamalahti on kallioperän murrokseen muodostunut kapea ja pitkä lahti, jonka lounaisrannasta osa kuuluu suunnittelualueeseen. Otamalahti on eu-dystrofinen vesi, joka on joen kautta yhteydessä Pihlajalahteen, jonka vuoksi Otamalahti muodostaa oman vetensä. Suunnittelualueen puoleinen ranta on pääosin kivistä harjusorarantaa, jonka rantaterassit ovat melko kapeat ja ranta laskee jokseenkin jyrkästi. Pohjoisosa on kallioisempaa ja kivisempää kuin suunnittelualueen eteläosa. Eteläosan lahdet ovat profiililtaan loivempia, hietä- ja mutapohjaisia rantoja. Taustan metsämaat ovat talousmetsää, mäntyä kasvavaa tuoretta kangasta (MT), joka on pääosin nuorta metsää tai avohakattu. Suunnittelualueen eteläosassa on kaksi pientilaa, joiden peltoja on metsitetty. Kaikki alueen suonotkelmat on ojitettu.

Alueen kasvi- ja lintulaisto todettiin kulttuurivaikutuksen vuoksi monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Liito-oravaa tai merkkejä liito-oravan oleskelusta alueella ei todettu. Alueelta ei todettu liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Otamanlahden lounaisrannalla tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Hepolampi Otamalahden lounaispuolella tulisi pienialaisena (alle 1ha) jättää nykytilaansa.

41. Koiralampi (keskustan koillispuoli) (LIITTEET, Kartta 7.)

Sulkavan keskustan koillispuolella oleva Koiralampi on muodostunut hietapitoiselle sedimentille. Lampi on matala ja sen ympäristö on loivaprofiilista harjusoramaata. Lammen koillis- ja itäranta ovat profiililtaan länsirantaa jyrkemmät. Koillisrannan harjualue on soranottoaluetta eikä harjusta ole enää mitään jäljellä. Soranottoalueen koillispuolella on puolestaan korkeahko, metsän peittämä kalliomäki (MT-kangasta). Koiralammen itärannassa kulkee voimalinja ja pohjoisrannassa

Pekkalan tilan pellot ulottuvat rantaviivaan asti. Koillis- ja kaakkoisrantoja kiertävät paikallistiet. Lammen ympäristön metsät on hakattu kasvaen nuorta sekametsätaimikkoa. Lammen koillis- ja kaakkoisrantaan on jätetty leveä kaistale harvennettua keski-ikäistä sekametsää (MT ja OMT, paikoin OMaT). Koiralammen ympäristön kasvilajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Monipuolisuutta lisäsivät monet kulttuuribiotoopeille tyypilliset lajit.

Koiralampi on eutrofinen, hyvin ruskeavetinen lampi, jolla oli todettavissa kelluslehtisiä koko vesialalla (ulpukkaa, lummetta, uistinvitaa mm.). Rannoilla ja kauempana rantaviivasta todettiin järviruokokasvustoja. Rantaa kiertää järviruo'on ja jouhisaran muodostama ilmaversoisvyöhyke. Lammen pohjoispäässä vesikasvillisuutta oli todettavissa eteläpäästä enemmän. Vesikasvilajisto ja rantojen kasvilajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi eutrofisten ja eu-dystrofisten vesien lajistoksi.

Koiralammen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä

Suositus. Koiralammella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

42. Iijärvi (LIITTEET, Kartta 6.)

Iijärvi on muodostunut harjusoran täyttämään kallioperän ruhjeeseen. Järven kaakkoisosissa on havaittavissa kapeaa reittisyyttä rantakallioineen ja kalliojyrkänteineen, kun taas pohjoisosat ovat alavaa harjusora-alueita, jolla on todettavissa paljon kosteapohjaisia alavia rantametsiä sekä soistumia. Iijärvi on kivinen ja saarinen ja lounaisosan harjurantoja lukuun ottamatta rantaterassit ovat varsin leveitä. Järven kaakkois- ja itäosat ovat kauttaaltaan varsin matalia, kivisiä ja monin paikoin savipitoisia sedimenttirantoja. Rantavyöhykkeen vesikasvillisuus indikoi eutrofisuutta. Kommerlahden ympäristössä on laajalti peltoja, muutoin Iijärven ympäristö on pääosasi metsätalousaluetta. Järven itärannalla on rantarakentamista länsirantaa enemmän. Iijärven lounaisosa ei kuulu suunnittelualueeseen.

42.1. Kommerlahti

Iijärven pohjoispään Kommerlahti on hietapohjainen ja leveäterassin vesialue, jonka rannoilla on paljon viljelymaita. Kommerlahden ympäristön metsät (MT -kankaita) on avohakattu tai kasvavat nuorta sekametsää rantavyöhykkeen suojapuustoa lukuun ottamatta. Vain Uittoniemessä ja Kommerlahden koillisrannalla oli todettavissa kookkaampaa mäntyvaltaista metsää. Leveät rantaterassit kasvavat laajalti järviruokoa, erityisesti lahdet ja niiden perukat ovat järviruo'on valtaamia. Talvilahden perukka on osin maatunutta vesijättöä. Kommerlahden ympäristön kulttuuribiotoopeilla oli todettavissa monipuolinen, mutta tavanomainen kasvilajisto, josta oli levinnyt lajistoa myös metsä- ja rantabiotoopeille. Kommerlahden suulla Uittoniemen kapea kärki on varsin lähellä vastarantaa ja maisemallisesti merkittävä (LIITTEET, Kartta 6.).

Kommerlahden ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta

elinympäristöä. Kommerlahden vesi- ja rantalintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Iijärven vesi- ja rantalinnusto on selvästi keskittynyt keskiosien saarien ja luotojen rannoille. Rantasipi (NT-laji) todettiin reviirillään Kommerlahden pohjoisrantaa pitkin kulkevalla tieuralla.

Suositus. Kommerlahdella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Uittoeniemen kapea kärki on maisemallisesti merkittävä, jonka vuoksi se tulisi jättää nykytilaansa (LIITTEET, Kartta 6.).

42.2. Suosaaret, Jänissaari

Suosaaret, Jänissaari ja Pihlasluoto ympäristön pienine luotoineen ja kareineen ilmentää Iijärven mataluutta. Saarien ja luotojen rannat kasvavat laajalti järviruokoa ja saarten väliset vedet ovat kivisiä. Luotojen ja kivien vuoksi järven keskiosan luodot ovat lокkien ja tiirujen suosimia pesimäpaikkoja. Myös vesilintuja todettiin alueella varsin paljon (sinisorsa, telkkä, joutsen, kuikka mm.). Suosaarten pohjoispäässä todettiin hautova joutsen ja Jänissaarella pesivä kuikkapari. Vuonna 2011 Suosaarten alueella todettiin saalisteleva ruskosuohaukka, mutta tämän inventoinnin yhteydessä lajia ei todettu Iijärvellä. Saaret ovat hyvin alavia ja kosteapohjaisia sekä tulvaherkkiä, jonka vuoksi lehtipuusto saarilla on vallitsevana. Puusto näillä pienillä alavilla saarilla on nuorta ja puiden korjuuta saarilta on tehty vain satunnaisesti. Sen sijaan suunnittelualueen ulkopuolella olevan kookkaan Tetrisaaren keskiosat on hakattu aukoksi. Suosaarten ja Jänissaaren ja niiden ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä

Kuva 118. Suosaarten alavaa pohjoisosaa. Taustan ruoikossa todettiin hautova joutsen.

Kuva 119. Suosaaren ja Jänissaaren välistä näkyy Pihlasluoto. Kuvaussuunta lounaaseen.

Suositus. Suosaarella, Jänissaarella tai niiden lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava alueen maankäytön suunnittelussa. Suosaaret ja Jänissaari sekä ympäristön luodot ovat pienialaisia (alle 2ha) maisemallisesti merkittäviä luotoja sekä merkittävä lокkien ja tiirujen pesimäympäristö, jonka vuoksi ne tulisi jättää

nykytilaan (LIITTEET, Kartta 6.).

42.3. Iijärven itäranta

Iijärven itäranta on matalaa, hietapohjaista rantaa, jossa on runsaasti siirtolohkareita. Itärannan eteläosassa on muutamia pieniä luotoja, jotka ovat maatuneet rantaan kiinni. Yhtenäinen järviruokovyöhyke kasvaa pitkin itärantaa leveänä rintamana (Kuvat 120. ja 121.) ja lahdelmissa myös hyvin tiheinä kasvustoina. Kontiolahden kapea perukka todettiin jo lähes umpeenkasvaneeksi. Kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi eutrofisten vesien lajistoksi.

Kuva 120. Uittoiemien länsirantaa Nuottasaaresta kuvattuna.

Kuva 121. Nuottasaaren eteläpuolen rantaa Kontiolahteen päin kuvattuna.

Maaperä rannasta nousee hyvin loivasti, huomattava osa rantametsistä on ojitettu (tulvametsiä ja isovarpurämettä). Rantavyöhykkeessä oli todettavissa vanha rantatöyräs n. 1.5m nykyisen vedenpinnan yläpuolella. Rantametsät on pääosin avohakattu tai nuorta mänty- ja koivutaimikkoa. Kasvat metsät ovat mäntyvaltaista tuoretta kangasta (MT), kosteimmilla paikoilla oli todettavissa myös kuusta. Metsämaiden kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi, joskin varsin monipuoliseksi.

Itärannan ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Rantojen mataluuden ja maatumisen vuoksi Iijärven itäranta soveltuu rantarakentamiseen melko huonosti.

42.4. Tiaisenniemi

Tiaisenniemi on kallioinen ja kivinen niemi, joka on laajalti harjusoran peittämä. Rannat, erityisesti lahdelmat ovat matalia, hietapohjaisia ja ruohikkoisia. Niemen rannoilla ja niemen metsissä on runsaasti siirtolohkareita. Tiaisenniemen eteläpäässä oleva Kangassaari on maatumen kiinni Tiaisenniemeen. Maatuma-alueen eteläpuolella on Kivisalmi, joka on nimensä veroinen. Kivisalmen laajoilla siirtolohkarekentillä todettiin useita pesiviä kalalokkipareja. Muiden alueen lahtien tapaan myös Kivisalmen alueen lahdissa todettiin runsaasti järviruokoa (Kuva 123.).

Tiaisenniemen rantaviiva muodostuu lukuisista pienistä kallioniemistä ja niiden välisistä ruo'ikkoisista lahdista (Kuva 122.). Tiaisenniemen luoteiskärjen edustalla on lisäksi muutamia pieniä luotoja ja lukuisia siirtolohkareita, joilla todettiin runsaasti kalalokkien ja kalatiirojen pesiä. Tiaisenniemi on maatunut Sunninluhdan kohdalta kiinni mantereeseen. Luhta on ojitettu ja sitä pitkin kulkee tie Tiaisenniemeen. Sunninluhdan eteläpuolen Sunninlahti on kasvamassa vähitellen umpeen, sillä järviruoko on vallannut lähes koko vesialan.

Tiaisenniemi on kallioista harjusoramaata, jossa on runsaasti suuria siirtolohkareita. Tiaisenniemen metsät ovat mäntyvaltaista tuoretta kangasta (MT). Niemen tyviosia on avohakattu, hakkuaukea kasvaa nuorta sekametsää (MT).

Tiaisenniemen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Kuva 122. Tiaisenniemen polveilevaa länsisivua, ruoikkoisten lahtien ja kallioniemien vuorottelua.

Kuva 123. Kivisalmen siirtolohkareilla todettiin useita pesiviä kalalokkipareja. Kuvattu etelästä.

Suositus. Tiaisenniemessä tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä tai merkittäviä luontokohteita, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Tiaisenniemen tyven kapeat lahdet Sunninluhdan molemmin puolin eivät kapeutensa ja maatumisensa vuoksi sovellu rantarakentamiseen, jonka vuoksi ne tulisi jättää nykytilaansa. Tiaisenniemen pohjoispään rannan pienet luodot siirtolohkareineen ja pienet niemenkärjet ovat maisemallisesti merkittäviä ja merkittävä lокkien ja tiirujen pesimäympäristö, jonka vuoksi alue tulisi jättää nykytilaansa. Kivisalmen siirtolohkarekenttä on maisemallisesti merkittävä ja merkittävä lокkien ja tiirujen pesimäympäristö, jonka vuoksi alue tulisi jättää nykytilaansa (LIITTEET, Kartta 6.).

42.5. Vilkalahti

Vilkalahti on hietapohjainen, matala ja kivikkoinen lahti. Lahden koko vesialalla oli todettavissa

siirtolohkareita. Järviruokoa kasvoi lahdella laajalti ja kelluslehtisiä oli todettavissa koko lahden alueella. Matalat rannat ovat paikoin maatuneet varsin pitkälle (Kuva 124.). Lahden keskiosat ovat kivistä avovettä ja lahden kaakkoisperukka on ruo'ottunut ja alkanut maata. Vilkalahti on rehevyytensä ja runsaiden siirtolohkareiden vuoksi kalalokkien (seitsemän paria) ja kalatiirujen suosimaa pesimäaluetta. Lahden kasvilajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi eutrofisten vesien lajistoksi.

Vilkanlahden ympäristön metsät ovat mäntyvaltaista tuoretta kangasta (MT). Lahden lounaisranta on profiililtaan muuta aluetta jyrkempää ja maasto on kallioista. Kallioilla oli todettavissa myös kuivaa kangasta (VT). Puusto lahden perukassa on avohakattu, hakkuuaukea kasvaa nuorta koivua ja mäntyä. Muutoin metsät ovat keski-ikäistä talousmetsää Vilkanlahden alueella. Vilkanlahden etelärannan maatuvien lahdelmien rantamaat ovat alavaa ojitettua lehtokorpea (AthAssT), joita on paikoin hakattu. Alueella oli todettavissa myös myrskytuhoja. Lehtokorpien lajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Luontotyyppinä korvilla ei ole merkitystä ojitusten vuoksi.

Vilkanlahden ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Kuva 124. Vilkanlahden maatunutta etelärantaa lahden suulta.

Kuva 125. Vilkanlahden suu on matala ja kivinen. Kivillä todettiin kalalokkien pesiä.

Suositus. Vilkanlahdella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Vilkanlahden etelärannan lohkarainen niemi ja sen edustan siirtolohkareet tulisi jättää nykytilaansa merkittävänä harmaa- ja kalalokkien sekä kalatiirujen pesimäalueena. Vilkanlahden pohjoisrannalla on maisemallisesti merkittävä rantakallio, joka tulisi jättää nykytilaansa. (LIITTEET, Kartta 6.).

42.6. Iijärven länsiranta

Mäntymäen tilan pelloista pohjoiseen Iijärven länsiranta kuuluu suunnittelualueeseen. Osa-alue käsittää länsirannan Uittoiemien korkeudelle asti. Länsiranta on matalaa, hietapohjaista rantaa, jonka rantaterassi on muutamia kymmeniä metrejä leveä ja kivetön. Muiden rantojen tapaan rantavyöhyke on muuttunut osin mutapohjaiseksi rehevöitymisen seurauksena. Koko länsirannan matkan rantaterassi on järviruokokasvuston peittämä (Kuvat 126. ja 127.). Ranta- ja vesikasvilajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi eutrofisten vesien lajistoksi. Länsirannan metsät

(MT -kankaita) on avohakattu rannan suojavyöhykettä lukuun ottamatta (Kuva 126.). Metsien lajisto todettiin tavanomaiseksi kangasmetsien ja lehtomaisten kankaiden lajistoksi.

Kuumalammesta länsirantaan laskeva Kuumajoki on perattu. Joki meanderoi kuitenkin lähes luonnontilaisena virratessaan alavalla maalla lähellä Iijärven rantaa.

Iijärven länsirannan ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä

Kuva 126. Iijärven länsirannan metsät todettiin avohakatuiksi (MT -kangasta).

Kuva 127. Alavaa länsirantaa Uittoeniemen kärjen kohdalta. Taustan metsiä on hakattu.

Suositus. Iijärven länsirannalla tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Kuumajoki pienvetenä tulisi säilyttää nykytilassaan ja jättää sen varsille 10-20m leveä suojavyöhyke.

43. Likolampi (LIITTEET, Kartta 8.)

Likolampi on hyvin ruskeavetinen eu-dystrofinen vesi. Likolammen eteläpää on isovarpurämettä ja lampea reunustaa sararakhavyöhyke. Lampi on melko matala ja liettynt. Kelluslehtisiä (lähinnä ulpukkaa) todettiin vesialueella laajalti. Lammen ympäristön mäntymetsät (MT -kangasta) on avohakattu. Lammen rantaan on jätetty vain kapea suojavyöhyke. Lammen itärannalla on laaja kalliomäki (Kuva 128.), itärannan metsät on pääosin avohakattu. Länsiranta on matalaa ja osin soista (Kuva 129.).

Kuva 128. Likolampi on hyvin ruskeavetinen. Taustalla itärantaa rantakallioineen.

Kuva 129. Likolammen soista länsirantaa pohjoiseen päin kuvattuna.

Likolammen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä

Suositus. Likolammella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

44. Paskolampi (Salonmäki) (LIITTEET, Kartta 8.)

Salonmäen pohjoispuolella oleva Paskolampi on muodostunut kallioperän ruhjeeseen. Lammen etelärannalla on kalliojyrkänteitä ja lammen pohjoisrannalla avokallioita. Pohjoisrannan metsät on avohakattu. Lampi on itä-länsi -suunnassa pitkänomainen. Paskolampea reunustaa rämevyöhyke ja rantaviivaa kiertää jouhisaravyöhyke. Lampi on hyvin ruskeavetinen dystrofinen vesi. Ympäröivät metsät ovat mäntyvaltaista kangasmetsää (MT). Pohjois- ja itärannan metsät todettiin avohakatuiksi. Etelärannalla on myös suoritettu avohakkuita.

Paskolammen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä Paskolammella todettiin inventointien yhteydessä sulkasatoaan viettäviä sinisorsia, pesintää ei todettu.

Suositus. Paskolammella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

45. Hasanlampi (LIITTEET, Kartta 9.)

Hasanlampi Iijärven pohjoispuolella on muodostunut kallioperän ruhjeeseen kasautuneen sedimenttipatjan päälle. Maaperä lammen ympärillä on hietapitoista harjusoraa. Lammen länsiranta

on loivaprofiilinen, itäranta jyrkempi ja kallioisempi. Pohjois- ja eteläpäässä on isovarpurämeet, jotka jatkuvat pitkänomaisena murroslaaksoa pitkin. Rämeet on ojitettu.

Hasanlampi on hetereunainen, dystrofinen, mutapohjainen vesi. Lampi on melko syvä ja hetteiden reunalta jyrkästi syvenevä, jonka vuoksi kelluslehtisiä ei juuri todettu. Sararahkahetteikön lajisto todettiin tavanomaiseksi dystrofisten vesien lajistoksi. Hasanlammen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä

Hasanlammen ympäristön metsät on aikanaan avohakattu. Itärannan rinnemaalla kasvaa kookasta nuorta mäntymetsää (MT -kangasta) ja länsirannan rinteet ovat nuorta mäntytaimikkoa (MT). Lammen länsirannassa rantaviivaa pitkin kulkee metsäautotie.

Suositus. Hasanlammella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

Kuva 130. Hasanlampi on hakkuaukean keskelle jäänyt suolampi. Lammen rantasuot on ojitettu.

Kuva 131. Jouhisara on dystrofisten vesien tyyppilaji. Kuva Hasanlammen länsirannalta.

46. Pieni Kuumalampi (LIITTEET, Kartta 9.)

Pieni Kuumalampi sijaitsee Hukkavuorten ja Kuumamäen välisessä murroslaaksossa. Lampi on ojitetun rämeen ympäröimä ja lampea reunustaa pääasiassa jouhisarasta muodostunut saravyöhyke. Rämeen takana nousevat Hukkavuorten ja Kuumamäen rinteet varsin jyrkkinä. Ojitettu rämeet jatkuvat murroslaaksoja pitkin varsin pitkälle lammen pohjois- ja eteläpuolella. Kuumamäen ja Hukkavuorten rinteet ovat kivisen harjuaineksen peittämiä kallioisia mäkiä. Erityisesti Hukkavuorilla on laajoja avokallioalueita. Mäkien alarinteillä maaperä muuttuu hienojakoisemmaksi sedimenttimaaksi. Vain Pieni Kuumalammen länsipuoli kuuluu suunnittelualueeseen.

Pieni Kuumalampi on ruskeavetinen sararahkahetteikön reunustama suolampi, joka syvenee hetteikön reunasta jyrkästi. Vesikasveja lammella todettiin niukasti. Hetteisten rantojen kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi dystrofisten vesien ja rantanevojen lajistoksi. Myös lampea ympäröivän

suon kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi. Kuumamäen rinteiden metsät (MT -kankaita) on pääosin avohakattu. Rinnemaiden valtapuustona on mänty, alarinteillä sekapuuna myös kuusta ja lehtipuita (hies- ja rauduskoivua sekä haapaa). Kasvamaan jätetty puusto on keski-ikäistä.

Pieni Kuumalammen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä

Suositus. Pieni Kuumalammella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

47. Ylä-Vekarainen (LIITTEET, Kartta 10.)

Ylä-Vekarainen on yleisilmeeltään tyypillinen ruhjelaaksoon muodostunut järvi. Se on itä-länsi -suuntainen pitkä ja kapea järvi, jonka rannat erityisesti kapeikoissa ovat kallioisia ja jyrkkärantaisia. Järven etelärannasta erkanevat lukuisia kapeita kalliorantaisia lahtia, jotka jatkuvat suojuotteina kohti etelää. Ruhjealueelle kertyneen sedimenttiaineksen vuoksi rantaterassit ovat kuitenkin leveitä ja lahdet matalia ja hietapohjaisia. Valuma-alueen soiden ojitusten vuoksi Ylä-Vekarainen on varsin ruskeavetinen. Valuma-alueelta tuleva ravinnekuormitus näkyy Ylä-Vekaraisen lahdissa ja matalilla rannoilla voimakkaana rehevöitymisinä (mm. taajat järviruokokasvustot). Ylä-Vekaraisen ympäristön metsät ovat mäntyvaltaista tuoretta kangasta (MT), mutta käytännössä metsiä on jäljellä vain rantavyöhykkeessä. Suurin osa järven ympäristön metsistä on avohakattu viime vuosina, jonka vuoksi alueella oli todettavissa pääaisassa vain hakkuuaukeita ja nuoria taimikoita, joiden keskellä siellä täällä oli todettavissa yksittäisiä metsäsaarekkeita.

47.1. Mustalahti

Mustalahti on Ylä-Vekaraisen länsipäässä etelään kurottuva kalliorantainen lahti. Lahden perukka on alavaa ojitettua suometsää, joka on hakattu ja kasvaa nuorta sekametsää. Länsirannan hietamailla on maatila peltoineen. Mustalahden itäranta rajautuu kallioiseen niemeen, joista niemen kärjen korkea rantakallio on maisemallisesti merkittävä (Kuva 133.). Itse Mustalahti on matala, hietapohjainen ja erityisesti perukastaan liettynyt eu-dystrofinen lahti. Alun perin dys-oligotrofinen lahti on liettynyt vuosien kuluessa lahden perukkaan vedettyjen suo-ojien tuoman humuskuormituksen vuoksi. Mustalahden ympäristön metsät ovat nuoria sekametsiä (MT), lahden itärannan niemen metsät ovat keski-ikäistä mäntykangasta (MT) ja lahden perukassa kenttäkerroksen lajisto indikoi lehtomaisuutta (OMaT).

Mustalahden ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä

Kuva 132. Mustalahti länsirannalta kuvattuna.

Kuva 133. Mustalahden suun rantakallio on maisemallisesti merkittävä.

Suositus. Mustalahdella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Mustalahden itärannalla todettiin maisemallisesti merkittävä rantakallio, joka tulisi jättää nykytilaansa.

47.2. Honkaniemi

Honkaniemi on korkea kallioniemi, jota peittää kivinen harjusorakerros. Honkaniemen laki on kokonaan avohakkuualue (Kuva 135.). Vain Honkaniemen länsi- ja itäsiivuilla oli todettavissa kapealti hakkaamatonta metsää (MT -männikköä).

Honkaniemen länsipuolen Honkalahti on kivinen ja kalliorantainen, dystrofinen lahti, jonka rantoja kiertää yhtenäinen jouhisaravyöhyke. Lahden perukka on kivinen ja matala ja kasvaa jonkin verran ulpukkaa. Lahden pohja on varsin liettynyt. Lahden itärannalla on korkea, maisemallisesti merkittävä rantakallio, jolla kasvaa kalliomännikköä (CIT) (Kuva 134.) Honkalahden edustalla on pienialainen luoto, jolla todettiin kuikan pesintä.

Kuva 134. Honkalahtea itärannan kallioilta (CIT -männikköä) kuvattuna. Lahti on dystrofinen.

Kuva 135. Honkaniemen lakialue on avohakattu. Aukealla todettiin pesivänä pikkulepinkäinen.

Kuva 136. Honkaniemen itäpuolen lahtea Honkaniemestä kuvattuna.

Kuva 137. Honkaniemen itäpuolen lahti on matala ja eutrofinen vesi.

Honkaniemen itäpuolen lahti on matala, laajalti järviruokoa kasvava eutrofinen vesialue (Kuva 137.). Kelluslehtisiä kasvoi koko lahden vesialalla. Lahden Honkaniemen puoleinen ranta on jyrkkärinteinen, mutta itäranta on alavaa harjusorarantaa (Kuva 136.). Lahden perukkaan virtaa vedet eteläpuolen ojitetuilta soilta, joka lienee osaltaan rehevöittänyt lahtea. Lahden länsirannan niemessä rantametsät ovat keski-ikäistä mäntymetsää (MT), alavimmilla paikoilla oli todettavissa sekapuuna kuusta.

Honkaniemen, Honkaniemeä ympäröivien lahtien ja niiden ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä

Suositus. Honkaniemessä tai sen ympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Honkalahden suulla oleva pieni luoto on kuikan pesimäympäristöä, jonka vuoksi luoto lähiympäristöineen tulisi jättää nykytilaansa. Honkalahden itärannan rantakalliot ovat maisemallisesti merkittävät, jonka vuoksi ne tulisi jättää nykytilaansa (LIITTEET, Kartta 10).

47.3. Kiermilahti ja Talvilahti

Kiermilahti ja Talvilahti ovat kapeita ja matalia lahtia, joista Talvilahti on jonkin verran rehevöitynyt (Kuva 139.). Eteläpuolen ojitettujen soiden vedet laskevat Talvilahden perukkaan. Molempien lahtien vesikasvilajisto todettiin tavanomaiseksi. Kiermilahden ja Talvilahden ympäristön metsät ovat mäntykankaita (MT), joista merkittävä osa on avohakattu tai kasvaa nuorta taimikkoa. Osa hakkuista on ulotettu lahtien rantaviivaan asti. Metsälajisto ja ojitettujen suopainanteiden kasvilajisto todettiin tavanomaiseksi. Kiermilahden ja Talvilahden ja niiden ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä.

Kuva 138. Kiermilahti on kapea ja matala, dystrofinen lahti.

Kuva 139. Talvilahti on matala eu-dystrofinen lahti. Perukan rämeeltä on vedetty ojat lahdelle.

Suositus. Kiermilahdella, Talvilahdella tai niiden lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Molempien lahtien perukat soveltuvat huonosti rantarakentamiseen kapeutensa vuoksi.

47.4. Itälahti

Itälahti on matala eutrofinen lahti, jossa kasvaa laajalti järviruokoa (Kuva 140.). Lahden perukka on järviruo'on valtaama. Lahden pohjoisranta, joka kuuluu suunnittelualueeseen, on jyrkkärinteistä ja kallioista harjusoran peittämää rinnemaata. Lahden perukan suulla pohjoisrannassa on maisemallisesti merkittävä rantakallio. Lahden perukka on alavaa hietasedimenttialuetta kuten itse lahtikin. Lahden rantavedet ovat varsin matalat huolimatta jyrkistä rantarinteistä. Rantaterassi kasvaa taajaan järviruokoa vielä Itälahden perukan suulla, mutta hieman kauempana suulta järviruo'n korvaa jouhisara, joka kiertää rantoja yhtenäisenä vyöhykkeenä (Kuva 141.). Itälahden vesikasvilajisto ja rantavyöhykkeen lajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi.

Itälahden pohjoisrannan metsät todettiin pääosin hakatuiksi. Pohjoisrannan kallioalue on jätetty avohakkuiden ulkopuolelle. Metsät ovat pääosin mäntykankaita (MT), alarinteillä ja rantavyöhykkeessä kuusen ja lehtipuiden osuus kasvoi selvästi. Puusto todettiin keski-ikäiseksi. Paikoin alarinteillä oli todettavissa lehtomaisuutta (OMaT). Metsälajisto todettiin kuitenkin tavanomaiseksi.

Itälahden pohjoisrannan ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä

Kuva 140. Itälahden perukka on matala ja vahvasti rehevöitynyt. Kuva Itälahden suulta.

Kuva 141. Itälahden pohjoisrantaa. Eutrofisuus kasvaa kohti lahden perukkaa.

Suositus. Itälahdella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Itälahden perukan suulla on maisemallisesti merkittävä rantakallio, joka tulisi jättää nykytilaansa.

47.5. Marjamäki.

Ylä-Vekaraisen pohjoisranta – Marjamäen alue – on alavarantainen laaja lahti, jolla on leveä hietapohjainen rantaterassi (Kuva 142.). Rantaterassi kapenee lahden perältä itään ja länteen päin mentäessä, jonka myötä vesikasvien vyöhykekin kapenee merkittävästi (Kuva 143.). Lahden itärannan vesikasvilajisto indikoi kauempana lahden perältä eu-dystrofisuutta ja pakoin jopa dystrofisuutta (Kuva 143.), lahden perällä ja lahden perältä länteen päin puolestaan eutrofisuutta (Kuva 142.). Lahden perällä tulevat pellot aivan rantaviivaan asti, joka on osaltaan lisännyt ravinteisuutta ja runsastuttanut vesikasvilajistoa. Vesikasvilajisto ja rantavyöhykkeen kasvilajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi.

Lahden perällä on isohko pelto ja lahden itärannalla on metsitettyjä peltoja. Lahden länsirannan metsät todettiin avohakatuiksi (MT -kangasta). Kulttuurilajiston vuoksi metsien kenttäkerroksen lajisto todettiin monipuoliseksi, mutta kuitenkin tavanomaiseksi.

Marjamäen edustan lahden ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin myös tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä

Suositus. Marjamäellä tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja,

uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

Kuva 142. Marjamäen edustan lahdella viljelykset (taustalla) ulottuvat rantaan asti.

Kuva 143. Lahden itäpuolen rannat (kuvassa) ovat eu-dystrofisia, osin myös dystrofisia.

47.6. Pärtönkalliot

Pärtönkalliolta Kurskanniemeen Ylä-Vekaraisen rantaterassi on leveä ja hietapohjainen. Rantaterassilla kasvaa harvakseltaan järviruokoa, jonka seassa oli todettavissa runsaasti mm. nuottaruohoa (Kuva 144.). Mahdollisesti ranta on ollut oligotrofinen, mutta on vähitellen rehevöitymässä. Kivensilmänlahtea kohti mentäessä vesikasvillisuus indikoi dys-oligotrofisuutta ja lahden perällä dystrofisuutta. Kivensilmänlahden suu on kapea ja suulla on pieni luoto.

Pärtönkallioilta itään päin metsät ovat mäntykankaita (MT), jotka on avohakattu Pärtönkalliota lukuun ottamatta. Pärtönkalliolta länteen päin metsämaat ovat pääasiassa tuoreita kankaita, mutta paikoin oli todettavissa myös lehtomaisuutta (OMaT) sekä ojitettuja korpjuotteita. Myös Pärtönkallioiden länsipuolen metsät ovat pääosin avohakattu (mm. myrskytuhoja, esim. Kuva 145.). Lähellä rantaa oli paikoin todettavissa kuivaa kangasta (VT). Rantaan on muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta jätetty kapea suojapuuvyöhyke.

Kuva 144. Kuva Pärtönkalliolta itään. Rannan

Kuva 145. Kuva Pärtönkallioilta länteen.

pohjakasveissa todettiin mm. nuottaruohoa.

Taustalla vastarannan luonnonsuojelualue.

Pärtönkallioiden ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä

Suositus. Pärtönkallioiden alueella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Pärtönkalliot ovat maisemallisesti merkittävät, jonka vuoksi ne tulisi jättää nykytilaansa. Kivensilmälahden kapea suuosa ja lahden suun edustalla oleva luoto ovat maisemallisesti merkittävät, jonka vuoksi ne tulisi jättää nykytilaansa (LIITTEET, Kartta 10.).

48. Keski-Vekarainen (LIITTEET, Kartta 11.)

Keski-Vekaraisesta suunnittelualueeseen kuuluvat järven kaakkois- ja luoteispää sekä järven lounaisrannan edustalla oleva kalliosaari. Keski-Vekarainen on matala hietasedimentille muodostunut eu-dystrofinen vesi. Pohjoisranta on etelärantaa jyrkkäprofiilisempi. Etelärannan järviruokoa kasvava rantaterassi on paikoin lähes sata metriä leveä.

48.1. Keski-Vekaraisen kaakkoispää

Keski-Vekaraisen kaakkoispäässä on matala, leveä hietasedimenttikannas, joka erottaa Keski-Vekaraisen ja Ylä-Vekaraisen toisistaan. Kannaksella on Hosan tila peltoineen. Tilan pohjoispuolella on leveä, ruopattu joki, joka virtaa kannaksen läpi Ylä-Vekaraisesta Keski-Vekaraiseen. Joen suisto Keski-Vekaraisen rannassa on ruo'ottunut. Muuta osaa rantaviivasta kiertää jouhisarasta ja järviruo'osta muodostunut kapeahko vyöhyke. Rantametsät ovat nuorta sekametsäimikkoa.

Keski-Vekaraisen kaakkoispään ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä

Suositus. Keski-Vekaraisen kaakkoispäässä tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

48.2. Keski-Vekaraisen koillispää

Keski-Vekaraisen koillispää on itse asiassa Kirkkoharjun matala koillishaara. Alue on hietapitoista harjusoraa, alavimmilta paikoilta hietamaata ja muodostaa matalan ja leveän kannaksen Keski-Vekaraisen ja Ala-Vekaraisen välille. Kannaksen poikki on vedetty maantie 4371, jonka molemmilla puolilla on maatiloja peltoineen. Kannaksen poikki virtaa leveä, osittain ruopattu joki Ala-Vekaraisen Saunalahteen. Koillispään hietapohjaiset rannat ovat eutrofisia ja merkittävältä osin muokattuja rantoja (Kuva 146.). Monipuolinen rantavyöhykkeen kasvilajisto ja vesikasvilajisto todettiin tavanomaiseksi. Koillispään metsät ovat kärsineet myrskytuhoja (Kuva 147.). Metsät todettiin istutusmetsiksi (mm. lehtikuusta).

Keski-Vekaraisen koillispään rannan ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä.

Suositus. Keski-Vekaraisen koillispäässä tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

Kuva 146. Keski-Vekaraisen koillispää on suurimmaksi osaksi kulttuuribiotooppeja.

Kuva 147. Koillispään lehtikuusimetsikkö myrskyn jäljiltä. Kuvattu Ala-Vekaraiselta.

48.3. Keski-Vekaraisen lounaisrannan saari

Saari on lähellä lounaisrantaa matalassa vedessä. Saaren luoteispäässä on korkea kallio ja kaakkoispäässä, kallion distaalipuolella on loivasti laskeva hietasedimenttipatja. Kallioalueen puusto on osin CIT-männikköä, muuten saarta peittävän sekametsän lajisto on tyypillistä rantavyöhykkeen lajistoa. Yksittäisenä kalliosaarena saari on maisemallisesti merkittävä Keski-Vekaraisella.

Keski-Vekaraisen saaren ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä

Suositus. Saarella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Keski-Vekaraisen ainoana saarena ja kalliosaarena saari on maisemallisesti merkittävä, jonka vuoksi se tulisi jättää nykytilaansa. Saari on myös pienialainen (alle 2ha).

49. Ala-Vekarainen (LIITTEET, Kartta 11.)

Ala-Vekarainen on hyvin matla, hietasedimenttipatjalle muodostunut vesi, jonka harjusorarrannat

ovat profililtaan varsin maltilliset. Järven kasvilajisto indikoi ravinteisuutta ja matalat rannat ovat paikoin maatuneet.

49.1. Saunalahti

Ala-Vekaraisen Saunalahti on hietapohjainen liettynyt ja matala vesialue, jolla kelluslehtisiä oli todettavissa laajalla alueella. Rantoja kiertää taaja järviruokovyöhyke, lahden vesi on varsin ruskeaa ja vesikasvilajisto on tavanomaista eutrofisten vesien lajistoa (Kuva 150.). Saunalahteen Keski-Vekaraisesta virtaava joki on perattu. Saunalahden ympäristö muodostuu erialisista kulttuuribiotoopeista, kuten pelloista, pihapiireistä, teistä ja metsitetyistä pelloista (Kuva 148.). Koillisrannan metsät on avohakattu myrskytuhojen vuoksi (Kuva 149.).

Ala-Vekaraisen Saunalahden ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä

Suositus. Saunalahdella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

49.2. Ala-Vekaraisen saaret

Ala-Vekaraisen poikki lounais-koillinen -suunnassa kulkee pienten harjusaarten jono. Saaret ovat laakeita hietapitoisesta harjusorasta muodostuneita. Saarista keskimäinen - Suurisaari – on osittain kallioinen. Saarten ympäristön vedet ovat matalia ja ruohoisia ja Vasikkasaari on maatunut kiinni louniasrantaan. Saarilla kasvaa lajistoltaan tavanomaista lehtipuuvaltaista rantametsää (Kuva 151.). Suurisaarella kasvaa muita saaria enemmän mäntyä. Ala-Vekaraisen saarten ja ympäristön vesien kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä

Suositus. Ala-Vekaraisen saarissa tai niiden lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja tai uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Ala-Vekaraisen saaret ovat pienialaisia (alle 2ha) ja maisemallisesti merkittäviä, jonka vuoksi ne tulisi jättää nykytilaans (LIITTEET, Kartta 11.).

Kuva 148. Saunalahden koillisrannan nuorta lehtimetsää, joka kasvaa entisellä pellolla.

Kuva 149. Saunalahden itärannan risteysalue. Takana myrskytuhoalueen hakkuuaukea.

Kuva 150. Eutrofisen Saunalahden kaakkoisranta. Takana kylän peltoja.

Kuva 151. Ala-Vekaraisen laakeat saaret ovat hietapitoista harjusoraa. Kuva lounaisrannalta.

49.3. Kumpulan länsiranta

Kumpulan länsiranta on hienojakoista ja matalaa sedimentti rantaa. Rantavyöhykkeessä oli todettavissa runsassti järviruokoa. Pohjoisosa rannasta on kalliorantaa. Osa-alueen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä

Suositus. Osa-alueella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön

49.4. Ala-Vekaraisen pohjoisranta

Pohjoisrannan osa-alue on pieni kaistale hietä- ja hiekkasedimenttirantaa pienessä lahdelmassa.

Lahdelma on ruskeavetinen eu-dystrofinen ranta. Lahdelman ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi. Alueella ei todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä

Suositus. Osa-alueella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön

50. Majoo (LIITTEET, Kartta 11.)

Majoo on eu-dystrofinen vesi, joka on muodostunut luode-kaakko -suuntaisen ruhjelaaksoon sedimenttipatjan päälle. Majoon koillisosa ja kaakkoisosan pohjoisranta (Kuva 152.), jotka kuuluvat suunnittelualueeseen, ovat profiililtaan hyvin laakeita ja loivarantaisia. Sen sijaan suunnittelualueen ulkopuolelle jäävä Majoon eteläranta Majoonjoen ja kaakkoispään välillä on kallioinen ja profiililtaan hyvin vaihteleva (esim. Kuva 153.).

50.1. Majoon kaakkoisosa

Majoon kaakkoisosa on murroslaaksoon muodostunut vesi, joka on kapea ja etelärannalta kallioinen. Pohjoisranta, joka kuuluu suunnittelualueeseen, on alavaa harjusorarantaa. Rantaterassi on muutamia metrejä leveä ja terassin vesikasvilajistossa todettiin varsin runsaasti järviruokoa (kuva 152.). Majoon kaakkoisosa on eu-dystrofinen vesi. Taustan metsät (MT) todettiin pääosin avohakatuiksi ja rantaan on jätetty 5-10m leveä suojavyöhyke (näky mm. kuvasta 152.). Kaakkoisosan pohjoisrannalla, Mustikkamäen ja rannan välissä on pienialainen ojitettu korpi, jonka ympäristöä ei ole avohakattu. Myös kaakkoispään pohjoisrannat ovat hakkaamatta kasvaen keski-ikäistä mäntymetsää (MT). Osa-alueen kallioid ovat profiililtaan varsin matalia.

Majoon kaakkoisosan ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä

Suositus. Majoon kaakkoisosassa tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

50.2. Majoon länsiranta

Majoon länsiranta on rannasta pois päin loivasti nousevaa, alavaa hietapitoista harjusorarantaa. Rantaterassi on leveähkö ja kasvaa runsaasti jouhisaraa ja järviruokoa. Länsiranta on eu-dystrofista vettä, joka kohti pohjoispäätä muuttua asteittain eutrofiseksi vedeksi. Länsirannan metsät todettiin hakatuiksi tai nuoreksi taimikoksi, pääpuulajina mänty (MT). Hakkuiden jäljiltä on rantaan jätetty vaihtelevan levyinen suojapuusto (Kuva 154.).

Majoon länsirannan ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaasta elinympäristöä

Suositus. Majoon länsirannassa tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

50.3. Majoon pohjoispää

Majoon pohjoispää on matalaa hietapohjaista rantaa, joka on pitkälle liettynyt. Rantaterassi on leveä ja sillä kasvaa taaja järviruokokasvusto (Kuva 155.). Pohjoispään pelloilta on vedetty valtaojat rantarämeen läpi Majoon pohjoisrannalle, jonka vuoksi alue on selvästi rehevöitynyt. Vesikasvilajisto todettiin monipuoliseksi, mutta tavanomaiseksi. Alueella todettiin tyypillisiä dystrofisten ja eutrofisten vesien lajeja. Pohjoispään mäntyvaltaiset tuoreet kankaat (MT) todettiin muutamaa pientä metsäsaareketta lukuun ottamatta avohakatuiksi. Hakkuut ulottuivat monin paikoin rantaviivaan asti.

Majoon pohjoispään ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä

Suositus. Majoon pohjoispäässä tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

50.4. Majoon koillisranta

Majoon koillisranta on alavaa harjusorarantaa, jolla on varsin leveä rantaterassi. Rantaa kiertää jouhi- ja pullosaravyöhyke, jossa pohjoista kohti mentäessä oli todettavissa myös järviruokoa. Saravyöhykkeen edustalla todettiin varsin runsaasti kelluslehtisiä (pääasiassa ulpukkaa). Koillisrannan vesikasvilajisto indikoi eu-dystrofista vettä (Kuva 156.). Rannan suojapuustoa lukuun ottamatta koillisrannan metsät on avohakattu. Lahden perukassa todettiin pienialainen hakkaamaton mäntyvaltainen metsikkö (MT -kangasta).

Majoon koillisrannan ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä

Suositus. Majoon koillisrannalla tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

Kuva 152. Majaan kaakkoisosan pohjoisranta on laakeaa eu-dystrofista harjusorarantaa.

Kuva 153. Majaan kapeaa kaakkoisosaa, kuvan vastaranta on kallioista etelärantaa.

Kuva 154. Majaan eu-dystrofista länsirantaa. Taustan metsät on hakattu.

Kuva 155. Majaan eutrofista pohjoisrantaa. Pohjoisrannalla todettiin joutsenpari reviirillään.

Kuva 156. Majaan koillisranta on matalaa eu-dystrofista vettä. Taustan metsät on hakattu.

Kuva 157. Hepolammen ranta- ja vesikasvilajisto indikoi eutrofisuutta. Kuvassa itärantaa.

51. Hepolampi (Majoo) (LIITTEET, Kartta 11.)

Hepolampi Majoon koillispuolella on voimakkaasti rehevöitynyt suolampi, jonka vesikasvilajisto indikoi eutrofista vettä (Kuva 157.). Lampi on voimakkaasti liettynyt, lammen vesi on hyvin ruskeaa ja lampea kiertää järviruokoa kasvava hetereunus. Kohonnutta ravinteisuutta indikoi myös lammen länsipuolen rämeellä todettu nokkoskasvusto. Lammen eteläosassa, josta lähtee oiottu laskuoja Majooseen, rantavyöhykkeen lajisto hallitsee kuitenkin jouhi- ja pullosara ja kasvillisuus indikoi lähinnä eu-dystrofisuutta. Pohjois- ja itärannalla todettiin varsin runsaasti kelluslehtisiä, lähinnä lummetta. Lampea ympäröivät rämeet on ojitettu ja lammen ympäristön metsät on avohakattu rantaviivaan asti.

Hepolammen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä

Suositus. Hepolammessa tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa.

52. Loklampi (LIITTEET, Kartta 11.)

Loklampi on hyvin ruskeavetinen, dystrofinen vesi, joka sijaitsee ojitetulla isovarpurämeellä. Lammen rantoja kiertää saraikkovyöhyke (pääasiassa jouhisaraa) ja saraikkovyöhykkeen edustalla oli paikoin todettavissa kelluslehtisiä (ulpukkaa ja hieman lummetta). Loklammen ympäristön mäntykankaat (MT) on avohakattu ja myös ympäröivän rämeen puustoa on harvennettu.

Loklammen ja sen ympäristön kasvi- ja lintulajisto todettiin tavanomaiseksi eikä alueella todettu merkkejä liito-oravan oleskelusta tai liito-oravalle soveliaista elinympäristöä

Suositus. Loklammella tai sen lähiympäristössä ei todettu rauhoitettuja tai uhanalaisia kasvilajeja, uhanalaisia lintulajeja, uhanalaisille lajeille (direktiivin IV(a) lajit) soveltuvia elinympäristöjä, merkittäviä luontokohteita tai muita luonnonarvoja, jotka olisi erityisesti huomioitava maankäytön suunnittelussa. Pienialaisena suolampena (alle 2ha) Loklampi ei sovellu erityisen hyvin rantarakentamiseen.

YHTEENVETO

Luonto- ja maisemaselvityksessä inventoitiin suunnittelualueen vedet ja niiden ympäristö vähintään 250m päähän rantaviivasta. Suunnittelualueen luonto on luontotyypeiltään varsin monotoninen ja niukkalajinen. Tavanomaisia luontotyyppejä edustivat pienet dystrofiset vedet, suuremmat dys-oligotrofiset vedet sekä vesien ympäristön tuoret ja kuivat mäntykankaat. Suunnittelualueen metsät ovat talousmetsiä. Vesien ympäristön metsät todettiin pääosin avohakkuualueiksi tai nuoriksi taimikoiksi. Päättöhakkuuvaiheen metsitä todettiin niukasti. Pienvedet (esim. joet ja purot) todettiin kaikki peratuiksi tai oiotuiksi. Kaikkien soiden ja kosteapohjaisten metsien ojitus on osaltaan lisännyt humuskertymää alueen vesissä. Tämä on puolestaan edistänyt vesien rehevöitymistä ja muuttanut monia alueen vesistä hyvin ruskeavetisiksi. Erityisesti karujen vesien kohdalla olisi kiinnitettävä huomiota rehevöitymisen ehkäisyyn.

Maankäytön suunnittelun kannalta huomionarvoisia kohteita suunnittelualueella todettiin vähän. Merkittävä osa kohteista oli maisemallisesti merkittäviä kohteita, mm. suorien rantaviivojen yksittäisiä ulostyöntyviä niemiä, pystysuoria rantakallioita, kallioniemiä tai yksittäisiä saaria.

Tampereella 20.04. 2015

Jouko Sipari

FM, biologi

Katajikonkatu 1 F 19

33820 Tampere

jouko.sipari@saunalahti.fi

p. 040-7044750